



КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 10 (1527)

София, октомври 2017 г.

Цена 0.50 лв.



Послание на папа Франциск
за Световния ден на мисиите -
22 октомври 2017 г.

Мисията в сърцето на християнската вяра

Скъпи братя и сестри,
И тази година Световният ден на мисиите ще ни събере около личността на Исус - „първия и най-велик евангелизатор“ (блажен Павел VI, Апостолическо наследство Evangelii nuntiandi, т. 7), Който непрекъснато ни изпраща да известяваме Евангелието на любовта на Бог Отец със силата на Свети Дух. Този ден ни кани да размишляваме отново върху мисията в сърцето

на християнската вяра. Всъщност Църквата е мисионер по природа. Ако това не беше така, тя нямаше да бъде Църквата на Христос, а само някаква асоциация като много други, които бързо се изчертават, след като постигнат целта си, и изчезват напълно. Ето защо ние сме поканени да си зададем някои въпроси, които касаят нашата християнска идентичност, както и нашите

[На стр. 2](#)

В търсене на братството

След посещението на папа Франциск в Колумбия (6-10 септември) новинарското предаване на канал REN (Национална радиомрежа - организация, която разполага с няколко телевизионни канала, произвежда телевизионни филми, издава вестник „La república“ и оперира в над 50 държави - б. пр.) представи подбор от фрази на папата, изречени в четирите посетени града.

кардиналския балкон отправи следното послание: „Имайте смелостта да мечтаете, лете високо с големи мечти“.

А на колумбийските епископи напомни, че „много хора могат да помогнат на колумбийската нация, а вашата мисия е специфична - вие не сте нито някакви специалисти, нито политици, а сте пастири“, значи трябва да работите за по мирението в страната.

На първата си литургия в парка „Симон Боливар“ папата говори за нуждата от единство, за да се разсейт облаци, „които застрашават и разрушават живота“ - несправед-

[На стр. 7](#)



Паметник на епископ Филип Станиславов в родното му село Ореш

На 12 август в село Ореш, Никополска епархия, бе тържествено открит паметник на епископ Филип Станиславов.

Идеята за издигането на паметника се роди през 2016 г., когато се отбелязаха 365 г. от отпечатването на „Абагар“ на Филип Станиславов. Кметството на с. Ореш и Народно читалище „Филип Станиславов - 1903“ организираха дарителска кампания за набиране на средства за изграждане на паметен знак в чест на нашия съг-

ражданин. В кампанията се включиха много дарители, като дарителски кутии бяха поставени и в магазините, и в черквата в Ореш. Автори на скулптурата и проектанти на паметника са Гъльбин Христов и доц. Огнян Ламбев, преподаватели във Великотърновски университет „Св. св. Кирил и Методий“.

Програмата по откриването на паметника започна в 17,00 ч. с тържествена литургия в черквата „Непорочно зачатие на Блажена Дева Мария“, којя бе отслужена от енорийс-

[На стр. 2](#)

Алилуя и напред



Изборът, преображенето, страданието и пътят. Какво свързва тези четири думи? Отговорът е прост и за някои от нас изненадващ. В тези четири думи се заключава молитвата на броеницата. Избор - защото Мария е била избрана и получила мисията да бъде майка на Божия син. Преображение - защото светлите тайни се отнасят до реалността на трансформацията: обикновената вода на реката Йордан се превръща в кръщелна, водите на сватбата в Кана - в отлично вино, езичниците - във вярващи, и накрая - преобразението на Иисус на планината Тавор и чудесната

промяна в Евхаристията, когато Иисус превръща хляба в Свое тяло и виното в Своя кръв. Страдание - защото по този начин Иисус е изкупил човечеството от греховете. Път - защото води до последната цел: Небето и вечното спасение.

Тазгодишният XVIII международен християнски фестивал в Белозем премина по много духовен начин. Младите, държейки броеници в ръцете си, се обръщаха към Мария с молба тя да бъде застъпница и помощница. Поводът за това беше свързан със 100-годишнината от явяванията във Фатима и думите на архангел Гавриил „Господ е с теб“. Тези думи станаха толкова впечатляващи, че се превърнаха в постоянния поздрав между водещия и младежите: „Господ е с теб - Алилуя и напред“.

[На стр. 2](#)

Светият отец винаги се обръща към младите. И този път не направи изключение - от

Посланик Камило Дзуколи удостоен с орден „Стара планина“ - първа степен

На тържествена церемония в Гербовата зала на „Дондуков“ 2 президентът Румен Радев връчи орден „Стара планина“ - първа степен, на Него-во Превъзходителство Камило Дзуколи, посланик на Суверения военен хоспиталии-рен орден на свети Йоан от Йерусалим, Родос и Малта. Италианският дипломат получи най-високото държавно отличие за изключителния си принос за укрепването и развитието на отношенията на приятелство и сътрудничество между Република България и Суверения военен хоспиталии-рен орден на свети Йоан от Йерусалим, Родос и Малта.

В словото си по време на тържествената церемония президентът Радев припомни, че „тази година се навършват 10 години, откакто Камило Дзуколи е посланик в България. През този период той е извършил огромна дарителска, организационна и популяризаторска дейност в полза на страната ни за подпомагането на хиляди страдащи и нуждаещи се у нас хора, както и за поддържането и издигането на авторитета на християнската вяра и опазването на мира и толерантността“.

Държавният глава припомни също, че „под ръководството на посланик Дзуколи посoltството на Малтийския орден вече повече от десетилетие организира над 350 хуманитарни прояви в 107 населени места в България, които включват различни дарения за домове за социално слаби, за деца и възрастни в неравностойно положение, пострай-



дали при природни бедствия и бежанци“. Президентът благодари на посланик Камило Дзуколи за неговата благородна и хуманна дейност, както и за личния му принос за доброто сътрудничество между Република България и Малтийския орден.

От своя страна посланик Дзуколи изказа благодарност за оказаната подкрепа от страна на държавния глава и президентската институция в областта на благотворителността и доброволческите инициативи. „Удовлетворен съм от престоя си в България. За мен тази страна остава близък приятел“, заяви посланик Дзуколи и изрази надежда, че доброто сътрудничество между Република България и Малтийския орден ще продължава да се развива така активно и в бъдеще.

Камило Дзуколи е висш рицар на Суверения Малтийски орден. Роден е през 1957-а

в Изео, Северна Италия. През 1979 г. е между основателите на италианския комитет „Рейгън президент“. Избран е за зам. генерален секретар и член на Политическото бюро на Европейската народна партия (ЕНП). От 1986 до 1993 г. е асистент на председателя на Европейския християндемократически съюз. От март 2005 до 2007 г. е министър-съветник в посолството на Суверения военен хоспиталии-рен орден на свети Йоан от Йерусалим, Родос и Малта в България, а от 2007 г. е негов извънреден и пълномощен посланик.

Орден „Стара планина“ е най-високото отличие в наградната система на Република България. Връчва се от президента на България на политици, дипломати, общественици, музиканти, певци, спортсти, български и чужди граждани.



Алилуя и напред

От стр. 1

Духовният характер на срещата се изразяваше във всекидневните литургии, набожността на покаянието, вечерното шествие по улиците на село Белозем, вечерта на обожаването. Задълбочаването в темите ставаше по време на срещите в групи.

Заслужават да се отбележат и срещите с гостите на фестиваля, които имаха свое специално място в програмата. Сред нас беше г-жа Алина Петрова Василевич, журналистка, която говори за българските примери - започвайки от Бай Ганьо и завършвайки с блажения Евгений Босилков, тя разкриваше духовността на българската душа. Отец Михал Шлахцяк - възресенец от Бургас, поставил акценти на новото, което внася Иисус в живота ни. Доктор Светлана Велкова, психоложка, разказа за страданието на младите хора и нуждата от изразяването на чувствата в човешките отношения. Проф. Иво Драганов - кинокритик от Академията за театрално и филмово изкуство, насырчи гледането на филми с ценности и посочи няколко примера на съвременни филми,



които показват духовната промяна у героите. Имаш също свидетелства: едно за броеница на госпожа Мария Димитрова и друго на младежи от Хърватия от групата „Ценаколо“, които споделиха как врата им е помогнала да се справят със зависимостта от наркотики.

Тазгодишният фестивал събра 166 участници, сред които имаше 22-ма поляци и седем румънци. Както и в предишните години, младите хора имаха възможността да развиват своите таланти. Бяха проведени следните уършопи (ателиета): музикален (с различни инструменти), вокал-

лен, пластичен, танцов и театralен.

И през тази година имаше концерти: групите „Веритас“ от Румъния и „Шаломик“ от Полша. Богатството на българските фолклорни танци показаха домакините от Белозем: танцова школа „Тодорови“ и мъжка певческа група „Иван Михов“ от село Белозем.

Брат Марчин ГРЕЦ

Мисията в сърцето на християнската вяра

От стр. 1

отговорности като вярващи в този свят, объркан чрез толкова много илюзии, наранен от големи разочарования и разкъсан от многообразни братоубийствени войни, които разявят несправедливо - особено невинните. Коя е основата на мисията? Кое е сърцето на мисията? Кои са жизнено-важните нагласи на мисията?

Мисията

и преобразяваща сила на Евангелието на Христос, Пътят, Истината и Животът

1. Мисията на Църквата, която е предназначена за всички хора с добра воля, е основана върху преобразяваща сила на Евангелието. Евангелието е Благата вест, която носи в себе си заразяваща радост, понеже съдържа и поднася един нов живот - този на Възкръсналия Христос, който давайки ни своя животворен Дух, става Път, Истина и Живот за нас (виж Ин. 14, 6). Той е Пътят, който ни кани да Го следваме с увереност и смелост. Следвай-

ки Иисус като наш път, ние черпим опит от Истината и получаваме Неговия живот, който е в пълно общение с Бог Отец под действието на Свети Дух, Който ни освобождава от всяка форма на egoизъм и се оказва извор на креативност в любовта.

2. Бог Отец иска преобразяване в живота на Своите синове и дъщери, преобразяване, което се изразява като Го почитат в дух и истина (виж Ин. 4, 23-24) чрез един живот, воден от Свети Дух към подражаване на Сина Иисус за слава на Бог Отец. „Живият човек е слава Бога“ (Свети Ириней Лионски, Трактат срещу ересите - Adversus haereses IV, 20, 7). По този начин известяването на Евангелието става живо и ефективно слово, което реализира това, което провъзгласява (виж Ис. 55, 10-11), това ще рече Иисус Христос, Който продължава да става плът във всяка човешка ситуация (виж Ин. 1, 14).

На стр. 6

Паметник на епископ Филип Станиславов в родното му село Ореш

От стр. 1

кия свещеник отец Салвато-ре Фрашина и отците Йосиф Йонков и Страхил Каваленов. На литургията присъстваха много гости от Свищов, Велико Търново и др.

След литургията програмата продължи в сградата на читалището с конференция, посветена на живота и дело-то на Филип Станиславов. Лектори бяха отец Страхил от Велико Търново и доц. д-р Бояна Минчева от Национална библиотека, чиято докто-рантура е посветена на епископа, живял през XVII в. Отец Страхил сравни живота и дело-то на Филип Станиславов с притчата за Петър - ученика на Иисус Христос, който ходи по вода. Доц. д-р Бояна Минчева сподели интересни факти, които е открила, пишайки своя научен труд за епископ Филип Станиславов. Отбеляза, че вече има открити 18 екземпляра от книгата „Абагар“, които са оцелели през годините.

Паметникът беше открит официално пред читалището в селото от кмета инж. Любомир Иронов и г-н Караджов - един от основните спонсори. Благослов на паметника беше извършен от отец Салвато-ре Фрашина. Поздравителен адрес беше прочетен от името на кмета на община Свищов Генчо Генчев и от народния представител от 44-тото НС на Република България д-р Станислава Стоянова. Цветя и венци поднесоха гости и признателни съграждани на най-видния орешенец - епископ Филип Станиславов.

Делото на Филип Станиславов и до днес е повод за гор-

дост и признание не само от нас, орешенци, но и от всички българи. Със своя „Абагар“ - първата печатна книга на новобългарски език в средата на XVII в., плахо, с религиозно обединяваща насоченост пръв насочва българската книжнина към изискванията на новото време. Преди 366 години със своя „Абагар“ епископ Станиславов е показал своя усет към светското образование. Така католиците през XVII в. поставят началото на една нова епоха в тази област.

Този велик българин, роден в малкото село Ореш, преизпълнен с български дух, високо образован духовник, пламенен родолюбец, мисионер, чично дело достойно се нареди между това на най-видни български борци за духовно и национално възраждане, през 2017 г., на 12 август, бешеувековечен за идните поколения.

Елка ИВАНОВА,
енория Ореш

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)



Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин път“ № 7
Тел. (02) 41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Колумбия. Местните и световните медии описват посещението на папа Франциск в Колумбия от 6 до 10 септември т.г. като „грандиозно и триумфално“, но пропускат по малките прояви като случая при тържествената литургия на открито в столицата Богота, на която са присъствали над 1.5 милиона вярващи. По високоговорителите са съобщили, че след литургията папа Франциск ще бъде поздравен от 28-годишната монахиня Мария Валентина с любимата му песен на испански език: „Demos el primer paso“ (Да направим първата стъпка). Папата е приятели, а с него и всички присъстващи. След песента папата е прегърнал монахинята. Тя представила ръководения от нея хор от 15 монахини, нейни връстнички. Изпели са още две кратки, много известни в страната религиозни песни. Така завършила голямата литургия. Коя е тази монахиня? Мария Валентина е известна в цяла Латинска Америка като Sor Cristina (сестра Христина). Като ученичка - много чаровна, пее и свири на хавайска китара (укулеле). Тя е „сърцето и душата“ на класа и на целия колеж. Но идва голяма беда! На 17-годишна възраст, през последната учебна година, тя се разболява от рак на белия дроб и остьр хепатит. За три месеца е сломена психически и физически. Лекарите виждат, че губят битката със смъртта и като вярващи католици казват на родителите да доведат свещеник от близката черква, за да й даде последните тайнства. Свещеникът дошъл и я помазал; още преди той да е напуснал дома, девойката наредила на родителите си да я откарят в черквата, за да запали тя лично свещ пред иконата на Богородица - дано стане чудо. Откарват я с болничната количка и я спират пред иконата и... чудото става! Напълно оздравяла, тя станала сияеща, запалила свещ пред Богородица, целунала я, прегърнала майка си и баща си и тримата, прегърнати, с бодри крачки се прибрали въкъщи. Мария Валентина заявила: „Ставам монахиня и с музика и песни ще прославям небето - Всевишния, Христос и Богородица“. Днес 28-годишната монахиня ръководи хор от 15 монахини, наречен „Siervas del Plan de Dios“ (Слугини на Божия план). Досега те са издали четири албума с песни и видеоклипове в многомилионни тиражи.

Косово. Във връзка с двадесетгодишнината от смъртта на света Майка Тереза (1910-1997) и една година от провъзгласяването й за светица (4 септември 2016 г.), в Прищина, столицата на Косово, бе осветена католическа катедрала, чийто патрон е света Майка Тереза. Храмът е осветен от албанския кардинал Ернест Симони (88). Майка Тереза - носителка на Нобелова награда за мир, е родена в Скопие, Македония, с името Агнес Гонкс Бояксю. Майка й е албанка от Косово, баща й е албанец, живял дълги години в Прищина. От двумилионното население на Косово католиците са над 66 хиляди, а само в столицата

Прищина живеят 1500 католици.

Турция. За първи път от 95 години в католическата черква „Свети Йоан“ в Измир бе отслужена тържествена литургия. Тя е била окупирана от турските войски след прогонването на гърците от града през 1922 г. Превърната е в складове, покъсно е използвана за военни цели и за квартируване на войски от НАТО. През 2013 г. е предадена на Католическата църква и храмът е изцяло възстановен. На тържествената литургия са присъствали над 150 богоомолци.

Израел. Латинският патриарх на Йерусалим архиепископ Пиербатиста Пицабала отговаря изцяло за католическото население в Светите земи - Израел, Йордания, Кипър и Палестина. Католиците са около 60-70 хиляди; сред тях има преселници от Румъния, Шри Ланка, Филипините и от африкански страни. Вярващите са обслужвани от над 1000 монахини, 500 монаси и свещеници. Патриаршията разполага и с над 40 учебни заведения - детски градини, основни, средни и висши училища.

Италия. Откраднатата стъклена ампула с моци на свети Дон Боско (1815-1888) е намерена и отново поставена в черквата „Свети Дон Боско“ в италианския град Кастелнуово. Крадецът е искал да продаде ампулата и да вземе злато или пари.

+ + + На 81-годишна възраст е починал италианският кардинал Валесио де Паолис. След смъртта му кардиналската колегия наброява 220 кардинали, от които 120 са под 80-годишна възраст.

Чехия. Пражкият кардинал Доминик Дука, 15 епископи и над 1500 чешки поклонници са посетили Фатима на 12 и 13 септември и на тържествена литургия са отбелязали стотгодишнината от явленията на Богородица.

Германия. На 12 септември пред портала на храма „Свети Яков“ в Регенсбург е открит паметник на почетния папа Бенедикт XVI по случай посещението му в града през 2006 г.

+ + + През 2016 г. в Германия са ръкоположени 76 свещеници, а през 2015 г. те са били 82.

Англия. На 85-годишна възраст е починал английският кардинал Кормак Мърфи О'Конър. След смъртта му кардиналската колегия наброява 119 души, от които 120 са под 80-годишна възраст и имат право на конклав.

Ливан. Маронитският патриарх кардинал Бешара Рай настоятелно е помолил ливанския президент Мишел Аун да се наимеси пред правителството за не забавното изселване на сирийските бежанци от Ливан, които са причинили икономическа и социална криза, страх и несигурност. Въпреки хуманитарната солидарност с бежанците те трябва незабавно да се върнат в родната си. При 6-милионното население на Ливан бежанците сирийци са над 1.5 милиона.

Нигерия. Бившият 80-годишен президент на Нигерия Олусегун Обасанджо предвижда скорошен край на света. Християните трябва да са напълно готови за Второто пришествие на Иисус Христос. Той изповядва протестантската вяра; от 1976 до 1979 г. е начало на военната хунта в страната, а от 1999 до 2007 г. - президент. Нигерия е най-голямата африканска страна. От 177-милион-

ното население на Нигерия над 40 милиона са католици.

Франция. В светилището Лурд се проведе международният конгрес на католическите дякони (7-10 септември), организиран от президента на католическата организация „Каритас“ филипинския кардинал Луис Антонио Тагле. Присъствали са 200 дякони от петте континента със съпругите си. Досегашният президент на съвета на дяконите германецът Клаус Кислинг е отчел дейността на съюза и е пожелал успех на новия президент. След многобройните предложения и решения за бъдещата дейност конгресът избра новия президент - Джералд Дюпон, от САЩ, който е първият неевропейски президент от 12 години. Международният център на католическите дякони е основан през 1965 г. със седалище в Ротенбург (Германия). Общият брой на постоянните католически дякони в света е 45 000.

Полша. Полски политици начело с външния министър Битолд Вашиковски са изчислили и ще предявят иск към Германия за изплащане на репарации в размер на 840 милиарда евро, които Германия дължи на Полша за нанесените щети през Втората световна война. По този повод говорител на германското правителство е заявил, че Полша още през 1953 г. се е отказала от всяка вида репарации спрямо Германия и въпросът е вече приключен. А Католическата църква в Полша апелира към полското правителство за мирно уреждане на този проблем и да не създава изкуствено напрежение със съседната държава.

+ + + Католическата църква в Полша отпразнува много тържествено 300-годишнината от коронясването на иконата на Черната мадона. На тържествената служба, отслужена от примира на Църквата в Полша архиепископ Войтех Полак, са присъствали всички епископи, президентът на страната Анджей Дуда, премиерът Беата Шидло и хиляди поклонници. Като благодарност за помощта на Мария в битката срещу шведите пръстаници полският крал Ян II Казимир обявява на 26 август 1656 г. Богородица за кралица на Полша. На 8 септември 1717 г. папа Климент XI (1700-1721) нареджа да се постави корона върху главата на Богородица. Черната мадона от Ченстохова привлича ежегодно 4,5 милиона поклонници. Произходът на чудотворната икона е неизвестен; в края на XIV век унгарски монаси я донасят в сегашния манастир. От векове Богородица е обявена за покровителка на Полша, а иконата - като символ на силната вяра и родолюбие. Черната мадона от Ченстохова е първата чудотворна икона извън Италия, на която папа поставя корона.

Ватикан. Италианският кардинал Джовани Батиста Ри (83) е представител на папа Франциск за отпразнуване на 300-годишнината от наимирането на Богородица от светилището в Апаресида (Бразилия). Празненствата са от 10 до 12 октомври. Ежегодно светилището се посещава от над осем милиона богоомолци и туристи. През 2015 г. папа Франциск посети Бразилия и отслужи в Апаресида литургия пред над 200 хиляди вярващи.

+ + + Папа Франциск е приел седем католически епископи от Южна Корея на извънредна аудиенция във връзка с тревожните събития в този район.

Председателят на Епископската конференция на Католическата църква в Южна Корея архиепископ Хигинус Ким Йонг е заявил на папата, че са възможни преговори с Пхенян (Северна Корея), тъй като Католическата църква се ползва с известно доверие, въпреки че там е забранена всяка религиозна дейност.

+ + + Светият отец е приел на частна аудиенция генералния секретар на Световния съвет на Църквите Олаф Твейт. В разговора е участвала и президентката на Централния комитет на съвета Агнес Абуом. Темата е била за перспективите за мир и единение на Корейския полуостров. Основаният през 1948 г. в Амстердам Световен съвет на Църквите е със седалище в Женева (Швейцария). В него участват 349 реформирани, англикански и православни църкви с 560 милиона християни от 110 страни. Католическата църква не е негов член, но работи съвместно със съвета.

+ + + Швейцарският архиепископ Емил Пол Чериг е назначен от Светия престол за нунций в Италия. Той е първият нунций, който не е италианец, след Латеранското споразумение между Светия престол и италианската държава през 1929 г. 70-годишният архиепископ Черинг е роден в швейцарския кантон Валис и досега е бил посланик на Светия престол в Аржентина.

+ + + От новата 2017 учебна година всички папски университети въвеждат катедра по екология, която ще издава и диплом по тази специалност. Като водещ за тази специалност е определен папският Грегориански университет в Рим, който ще ръководи другите седем папски университета в света.

+ + + Досега 37-те милиона потребители на папския Туитър са регистрирани по езици, както следва: испански - 37%; английски - 33.5%; италиански - 12%; португалски - 7.5%; немски - 1.3%; арабски - 1%, и латински - 2.2%.

+ + + Секретар-кардиналът Пиетро Паролин е заявил пред италианския всекидневник „Авенире“, че скоро ще свика международна среща за решаване на статута на Йерусалим. Според него наложително е този град да бъде обявен за „свободен град“, в който да се признаят и зачитат свободата и правата на всички вярващи. Засега като че ли засегнатите страни не проявяват подобно желание и ще се наложи въпросът да се отнесе до ООН.

+ + + Ватиканската аптека обслужва всекидневно между 2000 и 2500 клиенти, от които половината са работници и жители на ватиканската държава, а другите - чужденци, имащи входна виза, документ за самоличност и редовна рецепта. Аптеката разполага с богат асортимент лекарства от Швейцария, Германия, Франция и САЩ. Основана е през 1874 г. и оттогава се ръководи от общността „Добрите самаряни“.

+ + + Папа Франциск е приел на частна аудиенция основателя и ръководителя на „Неокатоликон“ Кико Аргуэльо. „Неокатоликон“ е от новите духовни общности в Католическата църква; негова задача е да направлява кръстените християни по правилния път и да импулсира религиозния им живот. Движението е основано през 1964 г. от Кико Аргуэльо и Кармен Ернандес

(1930-2016) в Мадрид (Испания); разпространено е в 124 държави, има 25 000 членове, над 100 свещеници и 2000 семинаристи.

+ + + За посещението на папа Франциск в Мианмар и Бангладеш в края на ноември и началото на декември т.г. ще се използва все още самолет на „Алиталия“ преди продажбата ѝ. Интересът към италианската авиокомпания проявяват „Луфтханза“, „Райанеър“ и „Изиджет“.

+ + + Папа Бергольо е приел на частна аудиенция архиепископа на Алжир Пол Дефарж, епископ Жан-Пол Веско, епископа на Оран и постулатора Томас Жоржон във връзка с предстоящото провъзгласяване за блажени на 19-те католически духовници - епископа Пиер Клави и 18 свещеници, убити от ислямистите в Алжир между 1994 г. и 1996 г.

+ + + Бившите съседи на почетния папа Бенедикт XVI в гр. Пентинг (Германия) - Руперт и Тереза Хоффбауер, са отпразнували златната си сватба в Рим. Папа Бенедикт XVI е отслужил малкото тържество за двамата, при което те са подновили брачните си обещания. След литургията е имало сърдечен разговор, по време на който семейството е поздравило папа Бенедикт, благодарило му и му пожелало добро здраве и дълъг живот. Семейство Хоффбауер живее от 37 години до дома на Йозеф Ратцингер (папа Бенедикт XVI). След като Ратцингер става професор в Регенсбург през 1969 г., напуска дома си със сестра си Мария и се премества в Пентинг. Папа Бенедикт посещава за последен път дома през 2006 г. През 2010 г. епархията го превръща във „Фондация папа Бенедикт XVI“. Според радио „Байер функ“ братът на папа Бенедикт XVI Георг Ратцингер ще посети Рим късно през тази есен и ще му гостува десет дни. 93-годишният Георг е заявил, че предвид напредналите години той и брат му трябва да се вижда по-често.

+ + + По-късно папа Франциск ще заяви, че за пръв път пред очите му е направено предложение и е сключен брак! Живеещият в изгнание венецуелски политик опозиционер Дарио Рамирес посещава папа Франциск на частна аудиенция в зала „Клементина“ заедно с приятелката си Марианел Еспинал. Двамата коленичат пред папата, Дарио държи ръката на Еспинал и я прави предложение, а тя усмихната казва „да“, след кое то папа Франциск ги благославя усмихнат и ги венчава. Там присъства и кардинал Кристоф Шъонборн като свидетел. Дарио Рамирес е общински съветник, но е принуден да емигрира в Италия заради режима на президента Николас Мадуро. В Италия той участва в 220-членна правна делегация от цял свят, която заседава в гр. Фраскати. Организатор на срещата е Международният католически законодателен съвет. След срещата всички 220 делегати са приети на частна аудиенция от папа Франциск; отговорник за този съвет е кардинал Шъонборн. След аудиенцията Рамирес е заявил, че е получил разрешение от кардинала да склучи църковен брак с приятелката си пред папа Франциск: „Казах, че този брак е историческо събитие за Международния католически

Младите, вярата и разпознаването на призванието

(Продължава от бр. 9)

Цenna информация в това отношение предлага папа Франциск в главата, посветена на този проблем в *Amoris laetitia* (259-290).

Пастири на душите

Срещите с духовници, надарени със способността да се впишат в живота на младите, посвещавайки им време и средства, както и с посветени жени и мъже, които се отличават със своето безкористно свидетелство, са решаващи за растежа на новите поколения. По този въпрос папа Франциск казва: „Моля за това особено пастирите на Църквата, епископите и свещениците: вие сте хората, които носите най-голяма отговорност за християнското и свещеническото призвание, и тази задача не може да бъде делегирана на бюрократична служба. И вие сте преживели среща, която е променила вашия живот, когато друг свещеник - енорист, изповедник, духовен наставник - ви е помогнал да изпитате красотата на Божията любов. Затова и вие, като излизате и се вслушвате в младите хора - колко търпение е необходимо за това! - може да им помогнете да разберат вълненията на своето сърце и така да насочите следващите им стъпки“. (Обръщение към участниците в Международната конференция за пастирска работа в полза на званията, 21 октомври 2016 г.).

Учители и други образователни дейци

Много преподаватели католици са привлечени да свидетелстват вярата в университети и училища, във всеки клас и на всяко образователни ниво. Много католици се трудят компетентно и ревностно на своите работни места. Много други вярващи са ангажирани в обществения живот, опитвайки се да бъдат квас за по-справедливо общество. Мнозина, посветени на доброволческа работа в света, отделят от свое време за общото благо и за приложата за творението. Не са малко и вярващите, които активно се включват в дейности през свободното време и в спортивни занимания. Всички тези хора свидетелстват за човешки и християнски призвания, приети и изпълнени съвсем и с вяра, пораждайки у онези, които ги наблюдават, желание да ги последват. Следователно щедрият отговор на собственото призвание е основният начин за изпълнение на пастирската дейност относно призванието.

3. Места

Всекидневният живот и социалният ангажимент

Съзряването означава да бъде постигната способност за самостоятелно управление на тези аспекти от живота, които са едновременно фундаментална и неделима част от всекидневието, а именно: управлението на времето и на парите, стила на живот, употребата на стоки и услуги, учението и свободното време, облеклото и храната, емоционалния живот и сексуалността. Научаването на тези неща от младите хора, с които те се сблъскват неминуемо, е и възможност за подреждане на техния живот и на приоритетите, търсейки различните възможности за избор, което може да се превърне в школа по разпознаване и укрепване в житейската ориентация с оглед взимането на много важни решения. Колкото по-автентична е вярата, толкова повече тя предизвиква всекидневния живот и позволява самата тя да бъде предизвикана. Опитът от света на труда, често труден или проблематичен, както и липса-

та на заетост заслужават отделно споменаване. Ала и тези възможности за приемане и осъзнаване на собственото призвание.

Бедните викат, а заедно с тях и земята. Ангажиментът те да бъдат чути може да бъде конкретна възможност за среща с Бог и Църквата и за откриването на призванието на човека. Папа Франциск учи, че приложата на общностите за общния дом и за качеството на живот на бедните, „когато са израз на самоотвержена любов, могат да се превърнат и в интензивно духовно изживяване“ (*Laudato si*, 232), а следователно и във възможност за житейско пътуване и разпознаване на призванието.

Специфични места за пастирска дейност

Църквата предлага на младите хора определени места за срещи, културни прояви, образование, евангелизация, честване и служение, поставяйки си на първо място задачата открыто да приеме всеки и всички. Предизвикателството пред тези места и пред работещите в тях е все повече да развиват интегрирана мрежа от послания към младите хора и да възприемат правилен подход на „излизане“, „вслушване“ и „призоваване“.

- Световните младежки дни се открояват като събития на световно равнище. Епископските конференции и епархии са натоварени с все по-голямата отговорност да предлагат конкретни събития и изживявания за младите хора.

- Енориите предлагат събития, дейности, време и пътувания за по-младите поколения. Посветеният живот предлага фундаментални възможности за израстване в способността за възприемане на Божия дар

записва историята на Църквата в това село. По време на престоя си изучава униатското движение по българските земи. Ползва документи от ватиканските архиви, добавя свои наблюдения. В „Записки, писма из историия на присъединилите се българи - католици“ многократно споменава с. Елягюно и връзките на свещениците от двете енории - отците Атанас Минтов и Христофор Кондов. Извършва проучване от живи свидетели на историческите събития от 1903 г. и най-вече за трагичната 1913 г. - клането и прогонването на българското население от Източна Тракия.

През 1975 г. се завръща в Пловдив като енорийски свещеник, грижи се за болния си чичо, който умира през 1981 г. Четири години по-късно и той си отива от този свят ненавършил 62 години.

Спомените на нашия събеседник Христо от срещите му с Велик Вичев в Пловдив са свързани с намерението му да издаде събраното в книга. И до днес се диви на голямата

в собствения живот и приканва към активно включване в мисията на Църквата. Младежките центрове и срещи са показателни за приложата на Църквата към младите хора.

- Университетите и католически училища чрез своите ценни културни и образователни дейности са друг показател за присъствието на Църквата сред младите.

- Социалните дейности и доброволческата работа предоставят възможност за безкористно служение. В това отношение срещата с хора, които са бедни и оставени в покрайнините на обществото, могат да представят благоприятна възможност за духовно израсзване и разпознаване на призваниета, тъй като - от тази гледна точка - бедните могат да предадат урок, тъй като са носители на Благата вест, че спасението се преживява в слабостта.

- Асоциациите и църковните движения както и многобройните центрове за духовен живот предлагат на младите хора специфични програми за разпознаване. Мисионерският опит се превръща в щедро служение и плодотворен обмен. Преоткриването на поклонението като форма и начин за житейско пътуване също има своята ценност и е многообещаващо. На много места вярата на младите хора е поддържана и подхранвана от народната набожност и благочестие.

- Семинариите и образователните центрове са от стратегическа важност, защото те имат задачата да дадат на младите, вече отговорили на Божия призив, конкретен опит, включително и интензивен общностен живот, което от своя страна ги прави способни да съпровождат другите.

Дигиталният свят

Заради всичко, казано по-горе, светът на новите меди

заслужава специално внимание, защото особено в случая на по-младите поколения тези медии заемат голямо място в живота им. Новите медии предлагат много нови възможности, особено по отношение на достъпа до информация и изграждане на отношение с хора от далечни места. Ала те също крият и опасности (като кибертормоз, хазарт, порнография, скрити опасности в чатовете, идеологически манипулации и т.н.). Въпреки разликите в това отношение между различните региони християнската общност все още развива своето присъствие в този нов Ареопаг, в който младите хора със сигурност има на какво да научат.

4. Средства

Средства за изразяване на пастирската дейност

Въпреки че в рамките на църковната дейност се случват много плодотворни срещи, които удовлетворяват очакванията на младежите в области като изучаването на Библията, литургията, изкуството, катехизацията и медиите, Църквата понякога изпитва трудност да открие подходящ език и изрази, с които да говори на младите хора. Мнозина мечтаят за Църква, способна в значителна степен да привлече към своята дейност младите хора, като се възползва - наред с останалото - от младежкия начин на изразяване и демонстрирайки високата си оценка и важността на младежката креативност и талант.

В определен смисъл спортът е образователен ресурс, тъй като той предлага многострани възможности. Музиката и другите артистични начини на изразяване са първостепенни средства, чрез които младите хора могат да изразят своята индивидуалност.

(Следва)

Ватикан, 2017

Превод Момчил МЕТОДИЕВ

Родът Вичеви от с. Срем и неговите мъди, духовно извисени мъже

(Продължава от бр. 9)

Ръкоположен е за свещеник и приема духовното си име. В тези трудни за притесняваната Католическа църква години отец Велик се бори срещу конфискацията на имуществото на Църквата от страна на властите. Държавата изземва всички имоти. През 1959 г. е преместен на длъжност протосингел (помощник на владика в София), като едновременно изпълнява длъжността енорийски свещеник.

От 1964 г. до 1975 г. е енорийски свещеник в с. Покрован, Ивайловградско. С богатата си начетеност и с добротата бързо спечелва любовта на миряните, които се привързват към него. В тези години на несигурно бъдеще за Църквата той укрепва делата и, общува с местното население,

му библиотека. От нея сестра му все още пази като скъп дар два тома от енциклопедия „Ларус“. Силно впечатление му правят вестниците на различни езици, както и малкият клавесин в стаята. Впечатлен е също от гостоприемството му, от реда и хигиената в стаята. Останал му е и един мил спомен от снежнобели покривки и изящен супник.

Свързваме се и с племенник на Велик Вичев, уговаряме си среща. Идват двама Йонковци - първи братовчеди, възпитани и сърдечни мъже, с които водим развлънван разговор. Носят обещаните снимки от наследствения родов двор, показват подновената къща. По-малкият е 59-годишен, военен пенсионер, завърнал се в родното село от Бургас. Поголемият е на 68 години, разказва за живота си в Стара Загора, за работата си в чужбина. Сега и той живее в селото, не пътува често поради възрастта. На въпроса дали се чувстват свързани с католическата вяра, по-големият поставя ръка на сърцето си и

казва, че тя е там. Водят богоязлив живот и спазват християнските традиции. И двамата са изпълнени с обич и вяра, пазят малки подаръчета от чично си Велик Вичев и неговите пътувания до Лурд, Франция - иконки на Дева Мария, шах, други дребни, но скъпи за тях сувенирчета. И когато имат път към Пловдив, посещават черквата „Възнесение Господне“ на ул. „Кръстъо Пастухов“, отправят молитви, поставят цвете пред паметника на Камен Вичев. Споделят, че на 27 май тази година са се навършили 124 години от неговото рождение.

Най-вълнуващи са спомените им от родовите сбирки в селото. Често им гостува и се гашнят езарх на Католическата църква - монс. Христо Пройков. Към него и сестра му Максимилиана отец Вичев проявява особено внимание и грижи, укрепва вярата им в Католическата църква, подготвя ги за нейни достойни водачи. Монс. Христо лично ги кани в Пловдив да присъстват на срещата с папа Йоан-Павел

II през 2002 г. Там те научават, че братът на дядо им е обявен за блажен на Църквата; приемат го като закъсняла реабилитация. С болка споделят за отзива на събитията в техния живот. Един от тях в казармата е предложен за повишение. След направеното проучване ротният командир го пита дали не е убил човек, та е описан с такава лоша репутация.

Децата им живо се интересуват от присъствието на католическата деноминация в България. Радват се на дейността на възродените храмове, посещават ги в София и Пловдив, по празниците палят свещи в тях. Атеистичният режим и животът им са налагали дълго време да стоят далече от нея, но все още не са изгубили вярата, изпитват почит и уважение към делото на своите предци - успенски възпитаници, пазители и градители на вярата сред българите католици.

Стара Загора, 12.04.2017 г.

Станка БИТЛИЕВА

4

ИСТИНА
VERITAS

Брой 10 (1527)
октомври 2017 г.

Света Жасинта Марто

(Продължава от бр. 9)

При Жасинта, която е по-спонтанна и симпатична по природа, се забелязва какво ѝ струват тези покайни дела. Но сенето на въжето около кръста е наистина доста болезнено, както отбелязва след време Лусия: „Дали беше от дебелината или от грепавостта на въжето, или защото понякога ѝ стягахме силно, обаче то ни причиняваше ужасни страдания. Жасинта дори понякога проплакваше. Аз ѝ предлагах да го свали, но тя отговоряше: „Ням! Искам да поднеса тази жертва на наша Господ за удовлетворение и за обръща-не на грешниците“.

Чудно дело

За Жасинта се разправя следният факт. На едно семейство синът изчезнал и никой нито не бил чувал за него. Майка му помолила Жасинта да препоръча сина на Девата. След няколко дни младият мъж се върнал у дома, поискал прошка от родителите си и им разправил трагичното си приключение. След като изхарчил това, което бил откраднал, го хванали и хвърлили в тъмница. Успял да се измъкне и избягал в непозната гора, в която се изгубил. Не знаел накъде да тръгне, разплакал се, коленичили и се помолил. Явила му се Жасинта, хванала го за ръка и го отвела до един път, където го оставила, като му дала знак да тръгне по него. Така младият мъж успял да стигне до дома си. Когато по-късно разпитват Жасинта дали наистина е отишла да изведе младежа от гората, тя отговорила отрицателно, но казала, че много се е молила за него на Богородица.

Болест

Жасинта и Франсишку се разболяват през декември 1918 г. от грипа, върлуващ в Европа. Жасинта се подобрява и може да става и да ходи, докато брат ѝ умира. Вследствие от прекараната пневмония Жасинта се разболява от гноен плеврит, придружен от други усложнения. Тя премълчава ранните симптоми - силни болки в гърдите; поднася ги като удовлетворение за греховете, извършени срещу Света Богородица.

Един ден, докато Франсишку е още жив, тя спешно вика своята братовчедка Лусия и ѝ казва: „Дева Мария дойде да ни види. Каза, че много скоро ще дойде да отведе Франсишку на небето. Мен ме попита дали още искам да обръщам грешници. Аз ѝ казах - да. Тя ми извести, че ще отида в болница и че ще страдам много, но трябва да го изтърпя за обръщане на грешниците, за удовлетворение на оскъблението срещу Непорочното сърце Мариино и от любов към Исус. Попитах я дали ти ще дойдеш с мен. Тя каза не. За това ми е най-мъчно“.

През лятото на 1919 г. е откарана в болницата във Вила Нова де Оурем, където наистина страда много. По време на пребиваването си там Жасинта пак е посещавана от Дева Мария, която ѝ предава послания по подобие на по-ранните: за предпазване от греховете и ексесите на комунистите, от олекотяване на морала и от разпуснати нрави, за необходимостта от покаяние за обръща-

не на грешниците и т.н. След време Жасинта се връща в Алжустрел с голяма открита рана на гърдите и понася, без да се жалва, всекидневните манипуляции, които ѝ причиняват още по-силна болка.

Последната жертва

При следващо явяване Дева Мария ѝ съобщава за нови страдания. Жасинта казва на Лусия: „Тя ми каза, че ще отида в Лисабон - в друга болница; че повече няма да те видя нито теб, нито родителите си; че след много мъки ще умра сама, но да не се боя, понеже тя ще дойде, за да ме отведе в рая“.

През януари 1920 г., тъй като здравето ѝ не се подобрява, лекарят настоява да бъде откарана в болница в Лисабон, където да бъде по-добре прегледана и да ѝ се направи операция. Тя се сбогува с братовчедка си Лусия. „Повече няма да се видим! Моли се много за мен, докато не отида на Небето. След това аз много ще се

ре - Дева Мария ѝ го е казала. Момичето е само на девет години.

Години по-късно сестра Лусия, братовчедка ѝ, пише за нея: „Надявам се, че Господ за прослава на Света Богородица ще ѝ поднесе ореола на светица... Възхитително е как тя уловя духа на молитва и жертва, който Света Богородица ни препоръча...“.

Нейното послание

Посланието на Дева Мария към трите овчарчета от Фатима подтикват към разказание, обръщане, молитва и покайни дела за удовлетворение на греховете на човечеството. Освен това преди смъртта си Жасинта диктува на сестра Годиньо посланията, които Девата е благоволила да ѝ предаде при последните си явявания. Ето някои от тях.

За греховете

„Греховете, които отвеждат най-много души в ада, са плътските.“ „Ще се установят едни нрави, които силно ще оскъбрбяват нашия Господ.“ „Греховете на света са много големи.“ „Ако хората съзнаваха какво представлява вечността, щяха да сторят всичко, за да променят живота си.“ „Хората се погубват, защото не мислят за смъртта на нашия Господ и не вършат покайни дела.“ „Много

Едно възрастно момиче

моля за теб. Не издавай тайната на никого, дори да те убият. Обичай много Исус и Непорочното сърце на Мария и направи много жертви за грешниците.“ Майка ѝ Олимпия я приджува по време на пътуването, но след няколко дни трябва да се прибере.

В Лисабон едно семейство е приело да я настани у дома си, но когато вижда тежкото и здравословно състояние, отказва да я приеме. Тогава майката на Жасинта успява да и намери място в сиропиталището „Нуестра сеньора де лос милагрос“ (Дева Мария на чудесата - б. пр.), ръководено от сестра Пурификасион Годиньо. Сестрата, наричана „кърствница“ от момичетата сирици в това благотворително заведение, посреща с радост и обич малката пастирка.

На 10 февруари 1920 г. в болницата „Дона Естевания“ Жасинта е оперирана без никаква упойка. Отстраняват и две ребра от лявата страна и там остава една широка рана. Болките са ужасни. Но момичето се държи като истинска мъченица. Единствените му думи са да призове Дева Мария и да поднесе мъките си според нейното намерение. Операцията няма очаквания успех. Седмица по-късно Жасинта казва на сестра Годиньо: „Светата Дева ми се яви и ме увери, че скоро ще дойде да ме вземе; от този момент вече нямам болки“. Последната жертва, за която я помоли Девата, беше Жасинта да умре сама. И в нощта на 20 февруари - след година и три месеца мъчително боледуване - Дева Мария идва да вземе любимата пастирка в рая, без никой да е край нея в последния момент. Свещеникът, който я е изповядал същата вечер, е оставил да ѝ даде причастието на следващия ден, като не е предвидил такова бързо развитие на болестта. А Жасинта знае деня и часа, когато ще умре -

брakovе не са добри; те не се харесват на нашия Господ, никој са от Бог.“

За войните

„Войните не са нищо друго освен наказание за греховете на света.“ „Трябва да се разкажем. Ако хората се поправят, нашият Господ ще спаси света; но не се ли променят, на-казанието ще дойде.“

За свещениците

„Свещениците трябва да се занимават само с работите на Църквата.“ „Свещениците трябва да бъдат чисти, много чисти.“ „Неподчинението на свещениците и на богонос-тите на съответните началници и на Светия отец много обижда нашия Господ.“

За християнските добродетели

„Не търсете лукса, бягайте от богатството.“ „Не говорете лошо за никого и стойте далеч от този, който го прави.“ „Бъдете много търпеливи, защото търпението води до Небето.“ „Умъртвленията и жертвите са много приятни на нашия Господ.“

А на прощаване казва на братовчедка си Лусия: „Скоро ще отида на Небето. Ти оставаш тук, за да казваш, че Бог иска в света да се установи почит към Непорочното сърце Мариино. Когато ще го казваш, не се крий. Кажи на всички хора, че Бог ни дава Своите милости чрез Непорочното сърце Мариино. Нека на нея да ѝ се молят. Сърцето на Исус иска заедно с Него да бъде почитано и Непорочното сърце на Мария. Нека хората да се молят за мир на Непорочното сърце Мариино, че Бог на нея го е поверили. Ако можех само да запаля в сърцата на всички хора светлината, която имам тук, в гърдите си, и която ме кара да изпитвам такава радост от Сърцето на Исус и от Сърцето на Дева Мария!“.

Света Жасинта Марто е канонизирана във Фатима на 13 май 2017 г. от папа Франциск.

По интернет

По стъпките на свети Франциск

(Продължава от бр. 9)

Историята на катедралата е дълга, но тук се спира само на най-важните факти. Освен с името на свети Лоренцо катедралата е осветена и с името на свети Еркулан, който е измъчван и убит от готския цар Тотила. Бил е епископ на града и са го наричали „defensor civitatis“. По време на градската република епископ Еркулан бил истинска емблема на града. Неговите мощи се съхраняват в катедралата в отделна капела до XVII век.

В катедралата има много творби на прочути художници и скулптори от няколко столетия. Една от известните икони тук е „Мадоната на милосърдието“, приписвана на Джанникола ди Паоло. Бронзовата статуя на Юлиус III е ранна творба на Винченцо Данти (1530-1578). Други интересни творби са: дървеното разпятие на Полидор Кибури, елегантният ренесансов амвон вдясно от портала, където между 1425 и 1427 г. е проповядвал свети Бернардин.

Следващият обект в града бе затворът, където е бил затворен младият Франциск, попаднал в плън във войната между Асизи и Перуджа. Този затвор някога е бил на „Палацо дел Капитано дел пополо“ - много близо до катедралата. Сега там има красиви сгради, а улицата - като всяка централна улица - е много оживена.

Във втората половина на деня посетихме и Еремо дели Карчери - извън Перуджа, по пътя към Асизи. На това място, подходящо за тиха молитва и размисъл, често е идвал Франциск. Думата карцер (карчero в италианския език) се употребява в смисъл на място за самотник, пустиножител. Неслучайно посетителите се предупреждават да пазят тишина. Някога на това място е имало малък параклис, няколко обитаеми пещери в скалите и няколко палатки, направени от първите сподвижници на светеца. Манастирът, който виждаме днес, е построен през XV в. от свети Бернардин от Сиена. В малката светла черква имахме възможност индивидуално да се молим около два часа, а също и да обиколим мястото, намиращо се между кулиси от гъсти гори, които сякаш го пазят с коравата си прегърдка.

Оттам тръгват пътеки към плачнината, така че „карцерът“ е привликателен и за туристи, за които началото на запланивания маршрут е това свято място. В околността има статуи в човешки размер на свети Франциск и някои от братята.

В Сполето Франциск сънува, че иска да стане рицар на един граф. Събуджайки се, той решава незабавно да следва съня си. Но Господ му задава въпроса: „Кой може да се отнесе към тебе по-добре? Господарят или слугата?“. Когато Франциск се замисля над отговора, разбира, че трябва по друг начин да разчете съ-

няси и тръгва обратно за своя роден град, за да научи божията воля за себе си.

Катедралата на Сполето „Санта Мария Асунта“ съчетава в архитектурната си форма различни стилове, които добре хармонират помежду си. В строежа е използван материал от римско време - на първо място, за да се осигури здравината на камбанарията. Във фасадата са разпознавани две основни стила - от Средновековието - във втори и трети пояс - петте порта. На олтарната апсида вътре в катедралата можем да се наслаждаваме на забележителните фрески на Филипо Липи, зографисани между 1467 и 1469 година, малко преди смъртта му. Във фреската „Смъртта на Мария“ Липи спазва ренесансовата традиция да нарисува встриани собствения си портрет и този на малкия си син. В капелата на реликвите си струва да се види дървената статуя на Мадоната с младенца от XIV век - една анонимна творба на умбрийски майстор.

В следващото градче Фолиньо свети Франциск продава цялата стока на баща си, дори и коня, и дава парите на един свещеник в „Сан Дамиано“, който отначало не иска да ги вземе, защото счита, че Франциск му се подиграва, а и ощетява близките и приятелите си, но след убедителните слова на младия асижец се съгласява и разрешава на Франциск да остане при него.

И във Фолиньо отново катедралата е една от най-важните сгради в града. Тя е посветена на покровителя на града, мъченика Феличиано, погребан тук в 251 г. Строителството на катедралата започва в 1133 г. при епископ Марко, а освещаването е в 1149 г. Покъсно е реставрирана. Спазен е точно романският стил. По подобие на катедралата в Сполето и при тази се открояват три пояса във фасадата.

В Губио според легендата свети Франциск сключва прочутия договор с брата вълк да не напада жителите на града и добитька им. Епизодът от живота на светеца е запаметен в статута му с вълка, която се намира до катедралата. Там мозина от нас - в това число и авторката на материала - се фотографира.

Черквата в Губио „Свети Франциск“ е строена през XIII век и в нея се различават романски и готически елементи. Най-интересното е прочутата капела на свети Франциск в дясната апсида. Тази капела възниква под влияние на епизода от срещата на светеца с богатата фамилия Спадалонга, владетели на Губио. Те едва го увещават да задържи подареното му от тях роско. Епизодът е отразен във витражите на капелата, където са изобразени части от дома на въпросната фамилия. Това пък потвърждава действителността на случката.

(Следва)

Майя ХИЛДЕГАРД



„Каритас“ - едно човешко семейство

Ден на „Каритас“: Да обичаме не на думи, а с дела

„Кания цялата Църква, както и мъжете и жените с добра воля, да отправят поглед към всички, които протягат ръце, викайки за помощ, и които търсят нашата солидарност. Това са наши братя и сестри, създадени и обичани от единствения Небесен Отец.“

Папа Франциск, из „Послание за Световния ден на бедните“, 13 юни 2017 г.

По решение на Епископската конференция на Католическата църква в България всяка година в неделата преди 13 ноември - деня на божените мъченици Евгений, Камен, Павел и Йосафат, отбелзваме Деня на „Каритас“ с организиране на благотворителни дейности в подкрепа на нуждаещи се хора.

Тази година Денят на „Каритас“ ще премине под мотото „Да обичаме не на думи, а с дела“ и ще протече в дните 12-19 ноември 2017 г. Събитието ще следва призыва на папа Франциск, свързан със Световния ден на бедните, който ще бъде отбелян за първи път на 19 ноември 2017 г.: „Нека се приближим до бедните - това ще бъде благоприятен момент да срещнем Бог, Когото търсим. (...) Нека ги посрещнем с отворени обятия като високопоставени гости на нашата трапеза; те могат да ни бъдат учители, които ни помагат да живеем вярата по последователно“.



Може да подкрепите „Каритас“, като направите дарение по банков път по следната сметка:

Първа инвестиционна банка
IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX
BIC: FINVBSF

Основание за плащане: Каритас
Титуляр на сметката: Каритас България

За повече информация може да се свържете с „Каритас България“: caritas@caritas.bg, тел.: 02 944 18 58.

**Благодарим ви, че помагаме заедно
на хората в нужда!**

„Каритас“ в България

„Каритас“ - София, и представители на други неправителствени организации, доставчици на социални услуги, подписаха споразумение за сътрудничество със Столична община. Това е първото в България подобно споразумение и в него се регламентират отговорностите на страните, предвижда се дългосрочно сътрудничество и се посочват механизми за контрол. Общо 75 са услугите, които предоставя общината в социалната сфера, като 31 от тях са делегирани на неправителствени организации, сред които и „Каритас“ - София.

•••

„Каритас“ - Русе, организира благотворителна акция „На училище с „Каритас“, която се провежда на 11 и 12 септември 2017 г. Целта на кампанията бе да бъдат подпомогнати за първия учебен ден деца в риск и в неравностойно положение, посещаващи центъра за обществена подкрепа „Том Сойер“ и дневния център за деца с увреждания „Милосърдие“ към „Каритас“ - Русе.

•••

„Каритас“ - София, организира среща за своите сътрудници, работещи в различни населени места на страната. Събитието се провежда в дните 6-8 септември 2017 г. край язовир „Батак“ и събра на едно място 80 служители на организацията. По време на тридневното събитие служителите на „Каритас“ - София, се включиха в разнообразни игри, имащи за цел да доведат до опознаване и сплотяване на сътрудниците, работещи в дейности на организацията в подкрепа на уязвими групи от хора, обхващащи различни населени места на България.

•••

Центръл „Милосърдие“ към „Каритас“ - Русе, се сдоби с ново съоръжение за рехабилитация на деца с детска церебрална парализа. Средствата за него бяха събрани по време на събитието.

•••

Световното семейство на организацията „Каритас“ - „Каритас Интернационалис“, стартира кампанията „Да споделим пътуването“, имаща за цел да повиши осведомеността за хората, принудени да напуснат дома и родината си поради жестокостите на войната. Инициативата насърчава възможността бежанците и

местните общности да се събират и споделят истории с цел да укрепват доверието и връзките помежду си. Началото на кампанията бе дадено от папа Франциск на 27 септември 2017 г. с призива „Нека се стремим и се молим за милостта да създадем култура на приемане, която да възроди достойнството у всеки човек“.

•••

„Каритас“ - София, проведе детски лагер, съчетан с интензивен курс по български език. В лагера се включиха 32 деца от трите регистрационно-приемателни центрове на Държавната агенция за бежанци в София. Инициативата бе насочена към деца, които ще започнат да посещават училище, и целеше да подобри знанията им по български език с уроци и среда, в която децата да могат да общуват на български. Допълнителните цели на лагера бяха свързани с подобряване на взаимоотношенията между децата от различни възрасти и етнически групи, създаване на отношения на толерантност и развиване на способностите за работа в екип. Важна част от инициативата бяха допълнителните занимания, които дадоха възможност на децата да развиват своите интереси, спортни и творчески способности.

•••

Центрът за интеграция на бежанци и мигранти „Света Анна“ към „Каритас“ - София, проведе поредна инициатива в рамките на събитието „Междудонарни вечери“, имащо за цел да представи различни култури чрез техните обичаи. Инициативата се провежда на 15 септември 2017 г. и събра на едно място хора от осем различни страни. Този път събитието представи културата на Ирак с традиционни ястия и танци.

•••

Центрът за подкрепа на деца и младежи с увреждания „Благовещение“ към „Каритас“ - София, се сдоби с нов климатик, който внасяше приятна прохлада в горещите летни дни, а в предстоящите зимни ще създава допълнителна топлина в иначе топлата като взаимоотношения атмосфера в центъра. Ценният уред е дарен от „Ротари клуб София Интернейшънъл“.

•••

Мисията в сърцето на християнската Вяра

От стр. 2

**Мисията и kairos-ът
на Христос**

3. Мисията на Църквата не е разпространение на една религиозна идеология, нито пък предложение за възвишена етика. Много движения по света умеят да използват възвишени идеали или забележителни морални изрази. Но именно чрез мисията на Църквата Иисус Христос продължава да евангелизира и да действа, следователно тя представлява kairos-а - благоприятното време за спасение в историята. Чрез известяването на Евангелието Иисус става отново наш съвременник, за да

може тези, които Го приемат с вяра и любов, да изпитат преобразяващата сила на Духа на Възкресната, която облагородява човешкото същество и сътворението като благодатен дъжд, който напоява земята. „Неговото Възкресение не е факт, касаещ миналото. То има сила за живот, която е проникнала в света. Дори там, където всичко изглежда, че е мъртво, отново навсякъде се появяват кълновете на възкресението. Това е сила, която няма равна на себе си“ (Апостолическо наследие Evangelii gaudium, т. 276).

4. Нека винаги да помним, че

„в основата на факта, че сме християни, не стои едно етично решение или никаква велика идея, а срещата с едно събитие, с една Личност, която дава на живота нови хоризонти и така му придава окончателна насока“ (Бенедикт XVI, Енциклика Deus caritas est, т. 1). Евангелието е Личност, която се поднася непрекъснато и непрекъснато призовава тези, които Го приемат със смирене и усърдна вяра, да споделят Неговия живот чрез ефективно участие в Неговата пасхална тайна за Смъртта и Възкресението. Така Евангелието чрез кръщението става извор на нов живот, освобо-

ден от надмощието на греха, осветен и преобразен от Свети Дух, а чрез миропомазването става укрепващо тайнство благодарение пак на Свети Дух, Който показва пътища и нови стратегии за свидетелство и близост, а чрез Евхаристията става храна за новия човек, „лек за безсмъртие“ (Игнатий Антиохийски, Epistula ad Ephesios, 20, 2).

5. Светът съществено се нуждае от Евангелието на Иисус Христос. Чрез Църквата Той продължава своята мисия на Добръ самарянин, грижейки се за кървавите рани на човечеството, и на Добръ пастир, търсейки неуморно този, който

се е заблудил по криволичещи пътеки и върви без цел. И Слава Богу, не липсват значимите свидетелства, говорещи за преобразяващата сила на Евангелието. Мисля си за жеста на този студент от племето динка (Южен Судан), който с цената на собствения си живот защитава студент от племето нуер, определен да бъде убит. Мисля си за онази евхаристична служба в Китум, Северна Уганда, окървавена от свирепостта на бунтовническа групировка, по време на която един мисионер караше хората да повтарят думите на Иисус

На стр. 8

Литийно шествие със статуята на Света Богородица Фатимска

София, 13 октомври 2017 г.

Първа славна тайна:
Възкресението на Иисус

Мария - наша учителка в надеждата за възкресение, ни призована към покаяние и обръщане

Евангелски текст: „И като мина събота, на разсыпане, в първия ден на седмицата, дойде Мария Магдалина и другата Мария да видят гроба. И ето, стана голям трус: защото Ангел Господен слезе от небето, пристъпи, отвали камъка от вратата гробни и седеше върху него; видът му беше като светкавица, а дрехата му - бяла като сняг; и пазачите, уплашени от него, се разтрепериха и станаха като мъртви. Ангелът се обърна към жените и им рече: не бойте се; знаете, че търсите разпнатия Иисуса; няма Го тук: Той възкръсна, както беше казал“ (Мт. 28, 1-6).

„Искате ли да се принесете в жертва на Господ, като приемете от все сърце страданието, които Той ще ви изпрати, за изкуплението на толкова много грехове, които обиждат Божието величие, за обръщането на грешниците и като удовлетворение за всички богохулства и оскърбления на Пренепорочното Сърце Мариино?**

Майко, благодарим ти, че дойде във Фатима! Благодарим ти, че дойде при нас и ни призова да се обрънем и да бъдем участници във възкресението на твоя Син! Благодарим ти за доверието, което прояви към нас - твоите слаби деца! Ние желаем да отговорим с цялото си сърце на твоя зов, като поднесем на Бог най-ценното, което бихме могли. Ние искаем да живеем като твои достойни деца, приличащи на теб най-вече в любовта. Молим те да ни водиш и да не ни изоставяш дори когато се отклоняваме от пътя или падаме.

Благодарим ти, майко, за всеки миг от тези сто години, в които озаряваш човечеството със светлината на Възкръсната Христос!

Втора славна тайна:
Възнесението на Иисус
Мария - свидетел на Възнесението - ни учи да се молим и да съзерцаваме Иисус чрез светата броеница

Библейски текст: „Иисус рече на учениците си: ще приемете сила, кога слезе върху ви Дух Светий; и ще Ми бъдете свидетели в Йерусалим и в цяла Иудея и Самария, и дори до край-земя. И като рече това, както Го гледаха, Той се подигна, и облак Го подзе изпред очите им. И доколе гледаха към небето, когато се Той възнасяше, ето, застанаха пред тях двама мъже в бели дрехи и рекоха: мъже галилеици, какво стояте и гледате към небето? Този Иисус, Който се възнесе от вас на небето, ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето“ (Деян. 1, 8-11).

„Всеки ден молете броеница! Аз съм Девата на броеницата.“*

Майко, благодарим ти за дара на светата броеница! Благодарим ти, че дойде във Фатима, за да ни напомниш как-

во могъщо средство е тя! Благодарим ти за всички изпросени чрез нея благодати! Молим те, помогни ни никога да не спирате да вярваме в силата на тази благословена молитва. Научи ни заедно с теб да следваме живота на Христос, съзерцавайки Го в молитвата на броеницата. Помогни ни, вървейки заедно с теб близо до Него, да се освободим от всичко онова, което пречи на сърцето ни да се издигне до Бог.

Благодарим ти, майко, за всеки миг от тези сто години, в които ясно звути ехото на твоята дума: „Всеки ден молете броеницата!“.

Трета славна тайна:
Слизането на Свети Дух върху апостолите и Дева Мария

Мария - обиталище на Светия Дух, ни окуражава да се доверим на нейното Непорочно сърце

Библейски текст: „Рече им Иисус: Иоан кръщава с вода, а вие не след много дни от днес ще бъдете кръстени с Дух Светий. Те, прочее, като се събраха, питаха Го, думайки: в това време, Господи, възстановяваш царството на Израилово? А Той им отговори: не се падавам да знаете времената или годините, които Отец е положил в Своя власт; но ще приемете сила, кога слезе върху ви Дух Светий; и ще Ми бъдете свидетели в Йерусалим и в цяла Иудея и Самария, и дори до край-земя“ (Деян. 1, 5-8).

„Моето Непорочно сърце ще бъде твоето прибежище и пътят, който ще отведе при Бог.“**

Майко, благодарим ти, че прие Свети Дух да направи Свой храм от твоето сърце! Благодарим ти, че дойде във Фатима, за да ни разкриеш колко нежност има в това сърце и че ти искаш да я излееш над нас! Майко, помогни ни да ти се доверим, помогни ни да се оставим на действието на Светия Дух, за да изпълни и нас.

Благодарим ти, майко, за всеки миг от тези сто години, в които твоето Непорочно сърце винаги е наше прибежище!

Четвърта славна тайна:
Успение Богородично
Мария, пребъдваща с тяло и душа в небето, се застъпва за нас

Библейски текст: „И яви се на небето голяма полиичба - жена, облечена в сълнце; под нозете ѝ - месечината, а на главата ѝ - венец от дванайсет звезди“ (Откр. 12, 1).

„Молете се, молете се много и правете жертви за грешниците!“

Майко, благодарим ти за твоето постоянно застъпничество пред Бог за нас! Благодарим ти за това, че ти си Утринна звезда, Здраве на болните, Прибежище на грешниците, Утеша на наскърбените, Помощница на християните...

Майко, днес ние отново се обръщаме към теб, за да ти повериш нашите нужди и намерения. Поднасяме ти по-специално намеренията на Светия отец папата, молейки те за всички трудещи се - за да им бъде осигурено нужното ува-

жение и да бъдат защитени правата им и за да се даде възможност на безработните да допринасят за изграждането на общото благо. Молим те, приеми и намеренията, които всеки от нас носи в сърцето си и ги поднеси върху олтара на Небесния Отец.

Пета славна тайна:
Увенчаването на Дева Мария за Царица на всички ангели и светци

Да благодарим на Мария - наша майка и царица, прославена в Небето

Евангелски текст: „И рече Мариам: душата ми велича Господа, и духът ми се зарадва в Бога, Спасителя мой, задето Той милостно погледна унизеността на рабинята Си; защото, ето, отсега ще ме облажават всички родове; задето Силният ми стори велико нещо“ (Лк. 1, 46-49).

„Накрая моето Непорочно сърце ще победи!“*

Майко, бихме искали да ти благодарим за всички благодати, които сме получили чрез твоето застъпничество, защото вярваме, че те са много. Благодарим ти за моментите, в които ни пазиш от опасност; за моментите, в които ни помагаш да се изправим и да продължим пътя си. Благодарим ти за това, че си до нас както в радостните, така и в трудните моменти; за това, че никога не ни изоставяш.

Благодарим ти, майко, за всеки миг от тези сто години, в които се молиш и се грижиш за нас!

Днес отново те молим: моли се за нас, грешниците, твоите деца, сега и на смъртния ни час. Амин.

*Текстовете са взети от книгата на отец И. К. Кастел-брранко „Явлениета на Дева Мария във Фатима“

ПРИСЪЕДИНЕНЕ СЕ
ДУХОВНО КЪМ НАШАТА
МОЛИТВА ЗА МИР
И ЗА ОБРЪЩАНЕТО
НА ГРЕШНИЦИТЕ



В търсене на братството

От стр. 1

ливостта, социалното неравенство, корупцията и жаждата за отмъщение.

От друга страна, във Вилявисенсио той сравни войниците и полицайите с Исус Христос, като посочи, че те рискуват живота си за мира и им отправи послание: „Искам да ви благодаря за това, което правите за мира“. Ясно заяви, че „помиряването е като да отвориш една врата за всички и за всеки от онези, които са преживели драмата на конфликта“.

При своята среща с жертвите на насилието в страната Римският епископ припомни колко голямо е значението на истината и на справедливостта за едно истинско помирение. „Насилието поражда поголямо насилие, омразата - поголяма омраза, а смъртта - погълчане съмърт. Трябва да излезем от тази спирала, на пръв поглед неизбежна, а това е възможно единствено чрез прошката и помирението.“

Относно посещението си в Меделин папата обясни, че „в Колумбия има много ситуации, които изискват от учениците на Иисус да следват Неговия начин на живот, особено по отношение на любовта, изразяваща се в дела на ненасилие, на помирение и мир“.

При срещата си с децата и младежите от приюта „Сан Хосе“ в Меделин той говори за страданията на Детето Иисус, Което „също е било жертва на омраза и гонения и е трябвало да бяга заедно със семейството Си. Страданията на децата причиняват болка в душата, защото децата са любимиците на Иисус. Не можем да приемем те да бъдат малтретирани“.

В словото си към семинаристи, свещеници, богопосветени, монаси, монахини и техни

те семейства в културно-спортивния център „La Macarena“ в Меделин, побиращ 14 000 души, папа Франциск ги призовава да не се боят от трудности, като направи връзка с местната култура: „Нека не се страхуваме. В тази многообразна страна Бог винаги е правил чудеса да израстват добри плодове като арепас на закуска (арепа - характерно за региона малко кръгло царевично хлебче, което се пълни със сирене, месо, може да съдържа и плодове и се пече на плоча - б. пр.). Нека не липсват звания в никоя общност, в никое семейство в Меделин!“

На последната си литургия в Колумбия, в Картахена, папа Бергольо подчертава, че от процеса за умиротворяване на страната не бива да се изключват обикновените хора. По пътя към установяване на мир, по който е поела страната „и по който се наблюдава деликатна хармония между политика и право, не може да не се обръща внимание на отношенията и мнението на хората“.

Също така той обръща внимание на проблема с наркотрафика и отражението му в обществото: „Мисия за драмата с дрогата, измъчваща много хора. С нея някои се обогатяват, хърълайки предизвикателство към моралните и гражданска закони“.

В края на посещението си папа Бергольо заявява: „Скъпи братя, бих искал за последно да ви кажа следното - нека не спираме, след като сме направили първата стъпка, а да продолжим да крачим всеки ден заедно, за да се срещнем с другия и да поемем дружно в търсене на хармонията и братството“.

Със съкращения
За повече информация виж
www.noticiasrcn.com

ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1527)
октомври 2017 г.



На 26 август, на празника на Дева Мария от Ченстохова, се проведе централната част от честването на 300-годишнината от коронясването на Ясногурската икона - Черната Мадона. За какво всъщност е необходима корона? Обяснява отец Максимилиан Степен от ордена на паулините от Броцлав, който по време на поклонението пеша на Ясна гура непрестанно „разяваше“ всички с любовта към Мария.

Агата Цомбик: - Защо всъщност съществува практика да се коронясват иконите на Дева Мария? Какъв е смисълът на такива действия?

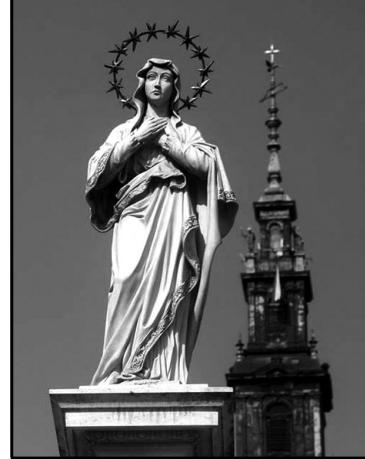
Отец Максимилиан: - Короната е външен знак за царуване, но човек трябва да разбере за какво царуване става дума. Бог е най-покорният служител. Той царува в сърцата ни чрез любовта. В Иисус Христос ни разкрива най-красивата любов - царуването на Божия Агнец, Който ни даде живот; Агнец, коронясан с корона от тръни. Неговата необятна любов е в сърцето на Дева Мария. Бог й я предаде и Тя прие този дар в пълнота. Тя царува със смирина любов под Кръста. Иисус тогава я короняса за пръв път, като й каза, посочвайки ученика: Ето твоя син, дай му цялата любов, която си получила от мен.

Коронясването на иконата от Ясна гура, извършено преди 300 години в Ченстохова, е първото, състояло се извън Рим.

Това става, за да се привлече вниманието на света към факта, че Дева Мария е царица, която иска да царува в на-

цията. Тя иска да поеме властта над нашата нищета, която не ни позволява да се обърнем към Бог. Иска да ни служи, за да можем по-бързо да се единим с нея. Както казва свети Луи Мари Гриньон де Монфор: „Тя е най-прекрасният, най-краткият и най-съвршен път да се единим с Него. Това е Нейното царуване в нашите сърца. Царува, отнасяйки ни към небето, помагайки да

свят. Тя сякаш ни казва: „Помогнете ми, защото не всички знаят, че мога да царувам в сърцата им; станете мои живи корона - корона на власт чрез служба, чрез любов“. Става дума за нейното, а не за нашето властване; за такова отношение, каквото е имал свети Максимилиан Мария Колбе, който е искал да зарази целия свят с любов към нея, да оповести на всички да разберат нейното



Коронясана В небето, В кухнята, пог Кръста

общичаме Бог истински“. Юбилеят на коронясването ни напомня - особено в нашата родина, че имаме майка и царица, която може да овладее в нас това, с което не можем да се справим; получила е от Бог властта на такава любов, че може да ни отвори за Неговата благодат - така, както тя се е отворила за нея.

- Какво означава да бъдеш нейната „живая корона“?

- Бог ни кани да станем част от нейната корона - да помогнем на Мария да служи на хората, носейки името й по целия

сърце. Трябва да й помогнем чрез възнаграждаващи актове - молитва с броеницата, набожност на първата събота на месеца, разказвайки на хората за нея. Чухме по време на поклонничеството пеша много свидетелства на хора, които се обрънаха към Бог само защото някой им даде броеници или чудотворното медальонче. Сякаш някой чрез този предмет им е дал самата Дева Мария. Започнаха да размишляват върху възможността да я поканят в своя живот. Видяха, че тя им служи, преобразява живота

им в Светия Дух, води ги към светите тайнства, дава мир на сърцето.

- Вие често повтаряте, че по време на поклонничеството не вървим към Дева Мария, а за Дева Мария, т.е. за да я приемем?

- Да, по този начин трябва да се влюбим в нея, за да стане тя ежедневието на нашия живот. Евангелието казва за сватбата в Кана Галилейска: „Иисусовата майка беше там“. Иисус и учениците му са били поканини, но за нея се казва просто: тя беше там. Според преданието тя е била на тази сватба като кухненска помощница. Това означава, че тя знае цялата истина „от кухнята“, т.е. по-рано от всеки друг научава, че нещо липсва. Именно тя с тази болка, каквато е липсата на вино по време на сватба, отива при Иисус. Точно за това става въпрос в нейното царуване - да я направим домакиня на вътрешния ни живот, на своите чувства, на нашето минало. Нека тя да бъде владичица по време на моята „сватба“, на която рано или късно ще се свърши виното - виното на радостта, на мира, виното на любовта. За да бъде нашият живот радостна сватба, майката на Иисус трябва да бъде в него. Трябва да присъства във всичките му помещения, във всяко кътче, дори най-тъмното, на тавана или в мазето, където дори самите ние не знаем какво точно има, където цари само бъркотия. Именно там тя трябва да бъде поканена да върши всичко, което е волята на Бог.

**Агата ЦОМБИК
По списание „Неделен гост“**

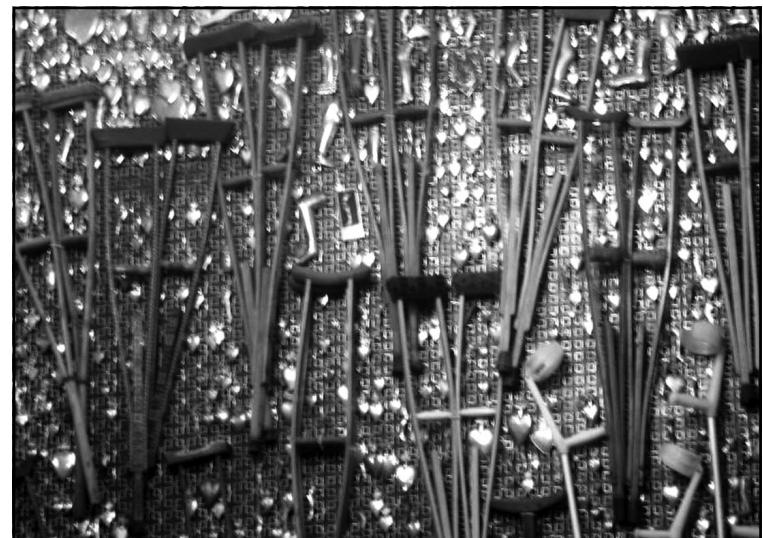
Предстоящо е канонизиране на Блез Паскал

По инициатива на професор Тиери Манлен, ректор на католическия университет в Лион, Франция, е учредена комисия от френски интелектуалци и духовници католици, която получава разрешение от папа Франциск за откриване на процедура за канонизиране на Блез Паскал.



Блез Паскал (1623-1662) е математик, естествоизпитател, философ, убеден католик и строг привърженик на християнската етика. По това време епископът на гр. Ипър, Белгия, Янсен (1585-1638), пише коментари върху свети Августин, издадени посмъртно през 1640 г. Въз основа на тях се обосновава религиозно учение и движение, носещо название „янсенизъм“. Негови основни постулати са: човек не умира, ако Бог го е дарил с благодатта и милосърдието Си; човек не може да бъде спасен, ако Бог му е отказал тези благодати; Бог дава милосърдието Си по Свое усмотрение, без никакия намеса; Христос не е умрял за спасението на всички човеци, а само за спасението на тези, които са избрани за вечен живот, т.е. предопределени за вечно щастие. Янсенистите

На стр. 11



Мисията в сърцето на християнската вяра

От стр. 2

върху кръста: „Боже Мой, Боже Мой, защо си ме оставил?“, като израз на отчаян вик на братята и сестрите на Разпънатия Господ. Тази служба беше за народа извор на голяма утеша и много смелост. А можем да помислим и за безбройните свидетелства за това как Евангелието помага да се преодоляват затвореността, конфликтите, расизъмът, племенното разделение, като се насърчават навсякъде и сред всички помирението, братство и споделянето.

Мисията вдъхновява духовност, насочена към постоянно излизане сред хората, поклонничество и изгнание

6. Мисията на Църквата е ръководена от духовността за постоянно излизане сред хората. Става дума „да се излезе от собствения комфорт и

да имаш смелостта да достигнеш до всички покрайнини, които се нуждаят от светлината на Евангелието“ (Апостолическо настърчение Evangelii gaudium, т. 20). Мисията на Църквата стимулира едно поведение на постоянно преминаване през различните пустини на живота, през различните изпитания на глад и жажда за истина и правда. Мисията на Църквата предполага преживяването на едно продължително заточение, за да накара човека, зажадял за безкрайното, да се почувства като заточеник на път към окончателното отечество, разпънат между „вече“ и „все още не“ на Царството небесно.

7. Мисията казва на Църквата, че тя не е цел сама за себе си, а е един скромен инструмент и посредник за Царството. Една Църква, отнесена само към себе си, която се налождава на своите земни успехи, не е Църквата на Христос, не е Негово разпънато и прославено Тяло. Ето защо трябва да предпочитаме „една измъчена, наранена и из-

познаването на званията“, се оказва пророческа възможност за включването на младите хора в общата мисионерска отговорност, която се нуждае от тяхното богато въображение и тяхната съзидателност.

Службата за папските мисионерски дела

9. Папските мисионерски дела представляват ценен инструмент, за да се породи във всяка християнска общност желанието да се излезе извън собствените граници и далеч от собствената сигурност и да се поеме по широкия свят, за да се известява на всички Евангелието. Нека чрез за-дълбочена духовност да живеем всекидневието с постоянно ангажираност за мисионерско обучение и вдъхновение, та всички - деца, младежи и възрастни, семейства, свещеници, монаси и монахини, както и епископите - всички да се включат, за да се формира във всеки човек мисионерско сърце. Световният ден на мисиите, настърен от службата за разпространение на вярата, представлява bla-

гоприятен повод мисионерското сърце на християнските общности да вземе участие чрез молитва в свидетелството за живот и общност на благата, за да се отговори на значимите и обширни потребности на евангелизацията.

Да бъдем мисионери с Мария, Майката на евангелизацията

10. Съкли братя и сестри, нека бъдем мисионери, вдъхновени от Мария, Майка на евангелизацията. Осветена от Духа, тя прие Словото на живота в дълбочината на своята смиренна вяра. Нека Девата да ни помогне да кажем нашето „да“ в наложителността да зазвучи Благата вест на Иисус в нашето време. Като придобием от нея новия плам на възкресени, да носим на всички Евангелието на живота, кое то победи смъртта. Нека Девата да се застъпва за нас, за да можем ние да се сдобием със здраво дръзвование да търсим нови пътища, за да достигне до всички дара на спасението.

**Папа Франциск
Превод Йорданка ГЬОКОВА**

**ИСТИНА
VERITAS**

Брой 10 (1527)
октомври 2017 г.

8

Житие на свети апостол Яков, брат Господен

Свети апостол Яков бил син на Иосиф, обручника на Света Богородица. Затова се нарича брат Господен. Него трябва да различаваме от Яков Алфеев - един от дванадесетте апостоли, брат на евангелист Матей. Също трябва да го различаваме от Яков Зеведеев - брат на апостол и евангелист Иоан Богослов.

Яков, брат Господен, се наричал още Малки, защото принадлежал към числото на седемдесетте апостоли.

Той бил пръв епископ на Йерусалимската църква.

Той е и писател на първото от посланията в Новия завет на светата Библия (Иак.).

Когато по повеля на ангела праведният Иосиф заминал за Египет със Света Богородица и божествения Младенец, Яков отишъл с тях.

По-късно, когато Господ Иисус Христос се явил на обществена проповед, Яков започнал редовно да Го слуша и повярвал, че Той е син Бог и Спасител на света и станал Негов ученик.

В първото си послание до коринтските християни свети апостол Павел говори, че след като се явил на повече от петстотин братя наведнъж, възкръсналият Спасител се явил и на Яков (15, 7).

След слизането на Свети Дух Яков заедно с другите апостоли останал в Йерусалим. Трудил се наред с другите за разпространение на вярата във възкръсналия Спасител.

Той водел най-строг живот. Постел и се молел непрестанно. Благочестието и светият му живот внушавали у всички членове на Църквата уважение към него. Всички жители на Йерусалим го наречали „праведен“.

Когато светите апостоли започнали да проповядват Евангелието и на езичниците, възникнал спор между юдеите - християни. Мнозина от тях се гордеели с това, че принадлежат към избрания народ, на който Господ дарувал Своя закон чрез Мойсей. Говорели, че езичниците, за да получат спасение, трябва преди всичко да приемат старозаветния закон и да съблудяват юдейските обреди. Иначе не могат да приемат Кръщението и да станат християни.

Този спор възникнал в Антиохия, където апостол Павел обръщал езичниците. Тогава антиохийските християни практикали Павел и Варнава в Йерусалим за съвещание с другите апостоли.

Апостолите, презвитерите и изобщо вярващите се събрали под председателството на Яков на събор, наречен Апостолски събор, и единодушно решили да освободят езичниците от спазване на юдейските обреди. Основанието било, че всички еднакво се спасяват чрез благодатта на Господа Спасителя. С това решение на Йерусалимския събор било отстранено неравенството, предполагано дотогава между юдеи и езичници, и било признато, че всички еднакво

могат да получат спасение чрез вярата в Христос.

Този Апостолски събор станал в Йерусалим в 51 г. Той послужил за образец на по-нататъшните събори, на които пастирите на Църквата се съвещавали за делата на вярата.

Бързите успехи на християнската вяра възбуджали все повече и повече гнева на юдейските началници и първосвещеници. И те повдигнали гонение против Христовите служители. Затваряли ги в тъмници. Убили архиђакон Стефан и апостол Яков Зеведеев.

Фарисеите и книжниците се опасявали да не би целият народ да се присъедини към Църквата. И търсели изход. Те имали голямо уважение и доверие към Яков, известен на всички праведник. Затова решили да го помолят да отврне народа от Христос. Ако обаче не се съгласял да стори това, щял да бъде убит.

На празника Пасха много на-

„Иисус Христос е Син Божи, Който доброволно пострада и умря, и биде погребан, и възкръсна на третия ден. Той сега седи отдясно на Бог. И пак ще дойде на небесните облаци, за да съди живи и мъртви!“

Като чули тези думи, вярващите, които се намирали в тълпата, извикили радостно: „Слава на Бог! Осанна на Сина Давидов!“

Разгневени до ярост, фарисеи и книжници, които също се намирали в момента на високия храмов покрив, се спуснали към апостола и го бълснали долу.

Той съbral последни сили. Застанал на колене. Дигнал ръце към небето и казал: „Господи, прости им! Не знай що правят!“

Фанатици юдеи почнали да хвърлят камъни върху него. Някой извикал: „Престанете! Какво правите? Праведният се моли за вас, а вие го убивате!“

Най-разяреният от всички се спуснал към апостола и с тежко кросно разбил главата му.

Така свети апостол Яков, брат Господен, предал душата си на Бог. Тогава бил на 66 години. Това станало през 63 година от Рождество Христово.

Уважението към свети Яков било сред юдеите толкова голямо, че когато Йерусалим бил обсаден и разрушен от римляните, те считали това бедствие като справедливо наказание за убийството на праведника.

Като описва това страшно бедствие, което връхлетяло върху юдеите, древният историк Иосиф Флавий казва: „Всичко това ги сполетя като наказание за смъртта на Яков праведни, брат на Иисус, наречен Христос. Юдеите го убиха, макар че той беше свят човек!“

По внушение от Свети Дух свети апостол Яков пръв написал божествената свeta липтургия, която и досега се извършва един път в годината в Йерусалим над гроба му - в деня на неговата памет.

Въз основа на Якововата липтургия по-късно били оформени липтургиите на свети Василий Велики и на свети Йоан Златоуст.

Паметта му се чества на 23 октомври.

Из „Жития на светите“. Синодално издателство, София, 1991 г.



род се съbral в Йерусалим. Книжниците и фарисеите дошли при Яков и му казали: „Молим те, праведниче, какви поучение на народа. Той в заблудението си признава разпънтия Иисус за Христос. Кажи му, че това не е вярно, и го изкарай от заблуджение. Възлагаме ти това, понеже знаем, че ти си праведен и безпристрастен. Застани на покрива на храма, за да могат всички да те видят и чуят!“

След това те изкачили Яков, брат Господен, на покрива на храма и пред множеството народ му извикили да каже на народа, че се заблуждава, като почита Иисус за Месия.

Яков громогласно заявил:

Грижа за творението

Първо съвместно послание на папа Франциск и на Вселенския патриарх Вартоломей

На 1 септември 2017 г., петък, едновременно във Ватикан и Фенер беше публикувано първото съвместно послание на папа Франциск и на Вселенския патриарх Вартоломей по повод чествания на тази дата Ден на молитва за грижа за творението. В посланието се казва:

„Историята на сътворение то ни предлага панорамен поглед към света. Писанието ни разкрива, че „в началото“ Бог е имал желанието човечеството да сътрудничи в опазването и съхранението на природната среда.

Първоначално, както четем в глава Битие, „всякакво полско храсте, което го нямаше още на земята, и всякаква полска трева, що не бе още никнала; защото Господ Бог не праща дъжд на земята, и нямаше човек, който да я обработва“ (2, 5).

Земята ни е била поверена като върховен дар и наследство, към което всички ниеносим отговорност, докато „накрая“ всичко небесно и земно бъде съединено под Христос (Еф. 1, 10).

Нашето човешко достойнство и благодеяние са дълбоко свързани с грижата ни за цялото творение. Ала „междурено“ световната история ни разкрива напълно различен контекст. Разкрива ни сценарий на морален разпад, следването на който е причина нашето отношение и поведение към творението да затъми и нашето призвание на Боги съработници.

Тенденцията да разрушаваме деликатните и балансирани екосистеми по света, не-наситното ни желание да манипулираме и контролираме ограничните ресурси на планетата, алчността ни към неограничена печалба на пазарите - всичко това ни отчуждава от първоначалната цел на творението.

Вече не уважаваме природата като споделен дар; по-скоро я приемаме като частно притежание. Вече не се свързваме с природата, за да я поддържаме; по-скоро господстваме над нея, за да градим собствени конструкции. Трагични и трайни са последиците от този объркан мироглед.

Влошаването на човешката и природната среда са паралелни процеси и това влошаване на планетата се отразява най-тежко на най-узъвимите нейни жители. Последиците от климатичните промени оказват въздействие първо и най-силно върху тези, които живеят в бедност по всички краища на земното кълбо.

Задължението ни да ползваме земните блага по отговорен начин включва и признанието и уважението към всички хора и всички живи същества. Неотложният призив и предизвикателство за полагане на грижи за творението са покана към цялото човечество да работи за устойчиво и пълноценно развитие.

Затова, единени от обща загриженост за Божието творение и приемайки земята като споделено благо, ние горещо приканваме всички хора с добра воля да отделят време за молитва за околната среда на 1 септември.

Този ден ни дава възможност да благодарим на нашия любящ Творец за благородния дар на творението и да се посветим на грижа за неговото опазване в името на бъдещите поколения. Тъй като ние знаем, че напразни са нашите усилия, ако Бог не ни подкрепя (Пс. 126-127), ако молитвата не е в центъра на нашия размисъл и служение.

И наистина, целта на нашата молитва е да променим начината, по който възприемаме света, да променим начината, по който се отнасяме към света. Целта на нашия призив е да подходим смело към по-голяма простота и солидарност в нашия живот.

Призоваваме спешно хората, които заемат позиции в социалната и икономическата, в политическата и културната област и са натоварено със съответната отговорност, да чутят виковете на земята и да отговорят на нуждите на пренебрегнатите хора, но преди всичко да отговорят на молбата на милиони хора и да подкрепят съгласието в света за изцелението на нашето увредено творение.

Убедени сме, че искрено и трайно разрешение на екологичната криза и на предизвикателствата на климатичните промени е невъзможно, ако отговорът не е съгласуван и всеобщ, ако отговорността не бъде поделена и видима, ако не бъде отдадено първенство на солидарността и службенето.

Ватикана и Фенер,
1 септември 2017 г.

СМД 2019 в Панама вече има своя официален интернет сайт

Вече е онлайн официалният сайт <http://www.panama2019.pa/en/home/> на предстоящия СМД 2019, който ще се проведе в Панама от 22 до 27 януари 2019 г. на тема „Ето рабината Господня. Нека ми бъде според Твоето слово“. Новият сайт е на пет езика: испански, английски, френски, италиански и португалски. Освен информация за страната домакин на срещата на сайта е публикувано видеопослание на папа Франциск, който припомня на младежите значението на това събитие като място за среща и диалог.

„За мен са много важни тези моменти на среща и диалог с вас и пожелах това събитие да бъде в синхрон с подготовката за предстоящия Синод на епископите, който ще бъде посветен именно на вас, младежите“, казва папа.

На сайта могат да бъдат намерени логото, химнът и официалната молитва за СМД в Панама както и видеоинтервюто с Амбар Калво, младата панамска студентка, специлила конкурса за официалното лого на срещата.

Cлед като описах ползтврното поклонничество и духовните упражнения, преживени в Италия, логично е да припомня значението на личността на този обичан и радващ се на всеобщо почитане италиански светец за християнството и културата на стара Европа.

Свети Франциск е универсален светец. За определението му можем спокойно да използваме думата „гений“ - както при описанието на творците на науката и изкуството. Може би тъкмо окачествяването му като гений дава възможност личността му да се разглежда многопосочено. Той е човек, задаващ ново разбиране по пътя на хуманизма, като не забравяме, че хуманизмът често се тълкува и като синоним на Ренесанса. Дейността на свети Франциск може да се анализира в социално-политически и в нравствено-богословски аспект. Така, абстрахирани от религиозната същност на този велик светец, с неговата личност се занимават и учени атеисти от различни клонове на хуманистичните дисциплини. Личността на светеца се интерпретира в писания от миналото и днес.

За разлика от първите християнски светци мъченици, за които често агиографските материали са осъдни и невинаги са писани от очевидци, биографията на свети Франциск става обект на описание от неговите другари и братя от общността, които са го познавали и са били в личен контакт с него. Така четири години след смъртта му Томазо Челано описва в съчинението си „Vita prima“ освен личните си спомени и тези на някои от другарите му и монаси от ордена. Свети Франциск е толкова безспорен светец, че Католическата църква го канонизира едва две години след смъртта му, за да придае законно потвърждение на съществуващата народна любов и привързаност към него. В историята на Църквата това е една от най-бързите канонизации след кончината на светец. Така че не е чудно, че на общото събрание на ордена в Генуя на 4 октомври 1244 г.¹ е взето решение да се съберат всякаакви съществуващи спомени за светеца и да се намерят и разпитат познаващите го живи хора. Получената богата допълнителна информация използва първият му биограф Челано, като допълва и редактира своя труд и издава второ издание - „Vita secunda“ (1242-1247). В това издание акцентът пада върху чудните дела на свети Франциск.² Двете съчинения на Томазо Челано и новите данни, събрани на едно общо събрание в Нарбон (1260), са използвани от Бонавентура Баниорейски за биография на светеца, известна като „Legenda maior“ (1266).³ В стремежа да се запазят само най-достоверните писания за живота на Франциск, всички останали, появили се във втората половина на XIII век, се обявяват за неканонични и по-голяма част от тях са унищожени,

за да не създават разногласия между братята.⁴ Въпреки всичко обаче някои оцеляват и са преоткрити в XIX в. - време на възраждане на религиозността в Западна и Средна Европа.

Други важни източници за живота на свети Франциск са „Послание от Гречо“ - дело на няколко от живите другари на Франциск, поддържали връзки помежду си след смъртта му, известни като „групата от Гречо“ (1246).⁵ Дали посланието се покрива с „Legenda trium sociorum“ не е сигурно, но покъсно брат Леон ползва някои описания от посланието, както и отделни откъси от спомени за Франциск и ги включва в една компилация „Огледало

работа“ - те направо описват светеца и делата му така, както са ставали пред очите им.

Какво всъщност е светостта? През ранните векове на утвърждаване на християнството светостта се определя от подвига да се защити вярата. Мнозинството от тайните християни мъченици живеят в света (с изключение на монашеството); те са граждани с различно социално положение, сред тях има дори и воини и те не само защищават собствената си вяра, но убеждават и други да я приемат чрез личния си пример. В епохата на свети Франциск вече се очертават две условия, валидни за светостта - душевната любов към реалния свят и духовно пребиваване в царст-

светецът. В Средновековието присъства вярата, че един ден светът ще се пречисти, ще се отдалечи от злото и демоните и ще заживее по Божите повели. Тази вяра обаче е някак безрадостна. Средновековният аскетизъм е известен със своя стремеж към смъртта. В Ренесанса светът се схваща вече като преобразен - там присъстват радостта и възторгът. Тези чувства изпълват душата на азикия светец и той повежда братята в мирското, освободен от условията на всекидневието - те вървят боси през гори и поля, радват се на природата, свободно общуват с хората от различни социални групи. В правилото на ордена се пред-

писва бездомност, липса на уседналост, отзивчивост към хората и особено към бедните и оказване на безкористна помощ.

Без да се замисли, свети Франциск задава естетиката на Ренесанса - човекът не ще се любува студено на красотата, съзерцавайки я безстрасно и статично, а творческите му сили ще заиграят в свободна игра. Човекът на Ренесанса осъзнава богатството на възможностите си и добива представа за собствените си сили, без да отрича Бог, както някои автори атеисти се мъчат да представят епохата на Ренесанса.

Свободата, неразривната връзка с хората, стремежът

Свети Франциск - ключова фигура на Ренесанса

на съвършенството“.⁶ Съществува и една анонимна хроника от Перуджа, за която се предполага, че е по спомени на брат Еджидио - четвъртия другар на Франциск.⁷ Някои от епизодите от тази хроника са взети от творбите на Челано, но вече преразказани с оглед на новите изисквания в Църквата за представянето на светец.⁸ Споменаването на светеца и неговите дела се срещат частично и в други хроники за исторически събития от епохата като например в хроника на Петия кръстоносен поход (1219-1223). Запазени са и редица епизоди, записани лично от Франциск, както и предсмъртното му завещание.

Известният изследовател на Ренесанса Пётр Бицили нарича цикъла от съзания за живота на свети Франциск легенда. Тук определението легенда се използва в малко по-различен от обичайния смисъл. Според Бицили легендата не е разказ за събитие или личност, украсен с чудати епизоди или качества, които са плод на преувеличение на действителността под влияние на фантазията на автора, а обикновен разказ, който трябва да се чете и да се знае. Тъкмо при старите агиографи отсъства стремежът да бъдат „документално точни“. От една страна, причината за неточност идва от описване на често отдалечени събития и лица, непознати лично за автора, а от друга - желанието да се издигне образът на описвания светец в пример за подражание на вярващите и с помощта на символиката да се изложат общи доктрични положения. Случаят с биографията на свети Франциск не е такъв - в писанията на първите му агиографи той присъства като реален и жив образ в пълт и кръв. И ако средновековният светец се възприема като „медиум“, чрез който вярващите общуват с Бог в следствие на творческата работа на авторите, описание на свети Франциск, не извършват никаква творческа

вото не от мира сего. Подвигът тук е да се живее непрекъснато на границата на двата свята, а в това се състои и трагедията на светостта. Нито за миг не бива да се изгубва връзката с реалния свят, защото загубили се тя, духът безплодно ще блуждае из другия свят. Ако пък се живее само в реалния свят, духът ще изгуби връзката си с Бог.

Свети Франциск решава по блестящ начин дилемата. Той не се впуска в разсъждения, а избира най-смирения път за следване на Христос, като „разиграва“⁹ в реалния живот идеите на Евангелието. Светецът се обръща към Христос без посредници и е привързан към Него, не към християнството. Неслучайно неговите съвременници са казвали за него, че той е „Втори Христос“. Така се стига и до момента, когато той получава стигматите. Връщайки се „ad fontes“ - към първоизточниците¹⁰, свети Франциск става един от първите хора на Възраждането.

Тук следва да се обобщи основната разлика между Средновековието и Ренесанса, на чиято граница живее



да се постигне разрешаване на конфликтните ситуации (свети Франциск се среща със сарацините, за да ги убеди да сключат мир с кръстносците) са присъщи на монашеството във Възраждането, което не стои зад железните огради в здраво укрепените манастири, търсещо единствено покоя на молитвата.

Бележки:

1.Бицили, П. М. Свети Франциск Асики и проблемът за Ренесанса в: Исторически етюди - Европейската култура и Ренесансът, София 1988; Елдъров, Георги. Свети Франциск Асики, Житие по източниците му, София, 2003.

2.Елдъров, Георги. Свети Франциск Асики...

3.Пак там.

4.Пак там.

5.Пак там.

6.Бицили, П. М. Свети Франциск Асики и проблемът за Ренесанса...

7.Елдъров, Георги. Свети Франциск Асики, Житие по източниците му.

8.Пак там.

9. 10. 11. 12. 13. 14.Бицили, П. М. Свети Франциск Асики и проблемът за Ренесанса.

(Следва)

Майя ХИЛДЕГАРД

Дванадесет години след смъртта на брат Роже срещите в Тезе продължаваха всяка седмица през лятото

В средата на лятото в Тезе рецепцията на хълма е винаги пълна. Между 2500 и 4000 посетители - предимно младежи между 15 до 25 години, идват тук неделя след неделя и остават една седмица. От началото на 2017 г. участниците в международните срещи постоянно се увеличават. Най-многобройни са - като се изключат хората, пребивавали в Тезе само един ден - младите от Германия (21 200 души), Франция (9100), Португалия (3500), Испания (2600), Италия (2400), Холандия (2200), Швейцария (1800) и Швеция (1500). А тези числа ще се увеличат след срещите, които продължават до ноември.

Сред интересните факти от това лято трябва да отбележим многобройното присъствие на доброволци от цял свят, които подпомагат в продължение на няколко седмици общността при приемането на младежите - повече от 250 от 75 държави, включително от Египет, Ли-

ван, Палестина, Йордания; както и големия брой млади хора от Украйна - близо 800, или от САЩ - повече от 500 души. За всички тях основната нишка за размисъл, предложена от брат Алоис, е „Заедно да отворим пътища за надежда“.

Сред гостите личат имената на много църковни ръководители от различни вероизповедания: кардиналите Балдисери и Кокопалмерио, католически и англикански епископи, пастори от евангелски деноминации, православни свещеници от Беларус, Румъния и Украйна.

През август бе предложена и специална програма във „Facebook Live“ и в електронната страница на Тезе, която включва поредица от свидетелства, вечерна молитва и седмичното размишление на брат Алоис.

По www.taize.fr



**Скъпи папа Франциск,
Зашо вече няма толкова чудеса?**

Хоакин, на 9 години, от Перу

Скъпи Хоакин,
Кой ти каза това? Не е вярно! Чудеса има и днес. Случват се всеки ден, и то много. Например чудо е, че хората страдат, но така и не губят вярата си. Толкова много хора понасят страдания, но все пак остават верни на Исус. Това е чудо. Велико чудо! Освен това се сещам за мъчениците в Близкия изток, които дават живота си заради това, че не искат да се отрекат от Исус. Това е друго велико чудо. А също така и днес има чудодейни изцеления.

Най-много обаче са чудесата в нашето всекидневие. Такива са чудото на живота, както и чудото на добрите дела, които произлизат от сърцата на хората. Знаеш, че можеш да ги

**Скъпи папа Франциск,
1. За какво ти е тази висока шапка?
2. Защо някои светци имат рани?**

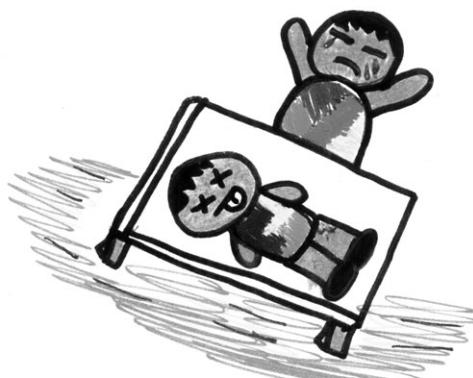
Фейт, на 8 години, от Сингапур

Скъпа Фейт,

На твоята рисунка аз съм с високата шапка, а твоята коса се разваля от вътъра. Държим се за ръка. Благодаря ти за тази прекрасна картина! Високата ми шапка е символ на това, че към епископ. Поставям си я по специални поводи и по време на меса. От време на време я сменям, но ми харесва онази, която имах в Аржентина, в град Буенос Айрес. Когато трябваше да пристигна в град Рим, преди да стана папа, си донесох две шапки - една напълно бяла за празненствата с папата; и другата, обичайната шапка, която си нося на всички специални случаи в Рим. Тази последната все още си я пазя.

Освен това ме питаш за раните на светците. Да, някои от тях - като свети Франциск от Асизи - имали т. нар. стигмати. Така наричаме раните на Исус. Тези светци толкова много обичали Исус, че искали да станат като Него. Искали да Му подражават. Затова Исус им дал особен подарък - да носят същите раны като Неговите. С други думи те телесно заприличали на Исус. Обаче трябва да внимаваме. Не всеки човек, който има раны, е светец!

Папа Франциск



разпознаваш. Аз самият съм преживял немалко чудеса. Не, те не са някакви впечатляващи неща. Никога не съм виждал мъртвец да се съживява. Но съм виждал в моя живот множество всекидневни чудеса. Много са.

Папа Франциск

**Скъпи папа Франциск,
Ако можеш да направиш едно чудо, как-
то щеше да е то?**

С обич: Уилям, на 7 години, САЩ

Скъпи Уилям,

Щях да изцелявам деца. Никога не съм можел да разбера защо децата страдат. За мен това е тайна. Нямам обяснение. Задавам си този въпрос и се моля за това, за което ме питаш. Защо страдат децата? Сърцето ми задава този въпрос. Исус плаче и по този начин състрадава с нашите трагични мигове. Опитвам се и аз да го проумея. Да, ако можех да правя чудеса, щях да изцеля всяко дете.

Рисунката ти ме кара да се замисля. Има голям черен кръст, а зад него греят дъга и слънчева светлина. Това много ми харесва. Моят отговор за болката на децата е да мълча или може би да кажа някоя думичка, която се ражда от сълзите ми. Не се притеснявам да плача. И ти недей да се притесняваш.

Папа Франциск

Из книгата „Скъпи папа Франциск.
Папата отговаря на писма от деца по света“, изд. Нова българска медиийна група холдинг,
София, 2016 г.

Предстоящо е канонизиране на Блез Паскал

От стр. 8

отричат и върховенството на папата.

За кратък период Блез Паскал и негови приятели посещават и проследяват изявите на янсенистите, с цел да се запознаят с тяхната доктрина. И срещат яростна съпротива от страна на Църквата, особено от йезуитите. Те се обръщат към папа Инокентий X (1644-1655), който обявява учение на янсенистите за ерес и я

осъжда през 1653 г.

След задълбочено изучаване Блез Паскал изцяло отхвърля и осъжда доктрината на янсенистите и става още по-ревностен католик и привърженик на папската институция. Много папи са възхвалявали Блез Паскал, а папа Бенедикт XVI (2005-2013) пише: „В сърцето на неговото научно и интелектуално творчество стои пряката връзка между разума и вярата“.

Папа Франциск е заявил пред италианския всекидневник „La Repubblica“: „Вярвам, че той заслужава да бъде провъзгласен за блажен!“

Петър КОЧУМОВ,
по „Kathpress“

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 10 (1527)
октомври 2017 г.

Десетте Божи заповеди
„Учителю, какво да сторя?“

2054 Иисус възстановява Десетте Божи заповеди, но Той показва силата на Духа в прилагане на дело на буквата. Той проповядва „правдата, която надхвърля тази на книжниците и на фарисеите“ (Вж. Мат. 5, 20), както и тази на езичниците (Вж. Мат. 5, 46-47). Той разкрива всички изисквания на заповедите. „Слушали сте, че бе казано на древните: Не убивай...; Аз пък ви казвам че всеки, който се гневи на брата си..., виновен ще бъде пред съда“ (Мат. 5, 21-22).

2055 Когато Му задават въпроса: „Коя заповед е най-голяма в закона?“ (Мат. 22, 36), Иисус отговаря: „Възлюби Господ, Бога твоего, с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всички си разум: тази е първа и най-голяма заповед; а втора, подобна ней, е: възлюби ближния си като себе си; на тия две заповеди се крепи целият закон и пророците“ (Мат. 22, 37-40) (Вж. Втор. 6, 5; Лев. 19, 18). Десетте заповеди трябва да бъдат тълкувани в светлината на тази двойна и единственна заповед на любовта, която е Законът в пълнота:

„Зашто заповедите: не прелюбодействувай, не убивай, не кради, не лъжесвидетелствува, чуждо не пожелавай, и всяка друга заповед се съдържа в тия думи: възлюби ближния си като самия себе си. Любовта не прави зло на ближния; и тъй любовта е изпълнение на закона“ (Рим. 13, 9-10).

Десетте заповеди
в Светото писание - декалогът

2056 Думата „декалог“ означава буквално „десет думи“ (Изх. 34, 28; Втор. 4, 13; 10, 4). Тези „десет думи“ Бог откри на Своя народ на свещената планина. Той ги написа „със Своя Пръст“ (Вж. Изх. 31, 18; Втор. 5, 22), за разлика от другите предписания, писани от Моисей (Вж. Втор. 31, 9, 24). Те представляват Божите слова в най-висш смисъл. Те са ни предадени в книгата Изход (Вж. Изх. 20, 1-17) и във Второзаконието (Вж. Втор. 5, 6-22). Още в Стария завет свещените книги се позовават на „десетте думи“ (Вж. на пр. Ос. 4, 2; Иер. 7, 9; Изх. 18, 5-9), но техният пълен смисъл ще бъде разкрит в Новия завет от Иисус Христос.

2057 Десетте заповеди се разбират първоначално в контекста на Изход, който представлява голямото освободително дело на Бога в центъра на Стария завет. Дали те са формулирани като отрицателни предписания, забрани или като положителни заповеди (като: „Почитай баща си и майка си“), „десетте думи“ посочват условията на един живот, освободен от робството на греха. Десетте заповеди са животворен път:

„Ако... обичаш Господ, твоя Бог, ходиш по всичките Му пътища и изпълняваш заповедите, наредбите и законите Му, то ще живееш и ще се размножиш“ (Втор. 30, 16).

Тази освободителна сила на Десетте заповеди се появява например в заповедта за съботната почивка, предназначена единакво за чужденци и за роби:

„И помни, че (ти) беше роб в Египетската земя, но Господ, Бог твой, те изведе от там с твърда ръка и висока мишица“ (Втор. 5, 15).

2058 „Десетте думи“ обобщават и провъзгласяват Божия закон: „Тия думи изрече Господ гърмогласно към цялото събрание на планината из сред огън, облак и мрак, и повече не говори, и ги написа на две каменни скрижали и миги предаде“ (Втор. 5, 22). Ето защо тези две скрижали са наречени „откровение“ (Изх. 25, 16). Те съдържат в действителност клаузите на съюза, сключен между Бога и Неговия народ. Тези „плочи на откровението“ (Изх. 31, 18, 32, 15, 34, 29) трябва да бъдат положени в „Ковчега“ (Изх. 25, 16, 40, 1-3).

2059 „Десетте думи“ са произнесени от Бога при едно богоявление („Лице в лице говори Господ с вас на планината из сред огъня“: Втор. 5, 4). Те принадлежат на откровението, което Бог прави за Себе Си и за славата Си. Дарът на заповедите е дар на самия Бог и на Неговата воля. Запознавайки хората с волята Си, Бог се разкрива на Своя народ.

2060 Дарът на заповедите и на Закона са част от Завета, сключен от Бога със своите. Според книгата Изход откривението на „десетте думи“ е дадено между предложение на Завета (Вж. Изх. 19) и неговото сключване (Вж. Изх. 24), след като народът се е обвързал да „върши“ всичко това, що Господ бе казал и да бъде „послушен“ (Вж. Изх. 24, 7). „Десетте заповеди“ са предадени само след напомняне на Завета („Господ, Бог наш, склучи с нас завет на Хорив“ (Втор. 5, 2).

2061 Заповедите получават пълното си значение вътре в завета. Според Писанието моралното действие на человека придобива смисъл във и чрез завета. Първата от „Десетте думи“ напомня първата любов на Бога към народа си:

Тъй като за наказание за греха съществуващо преминаване от рая на свободата в робството на този свят, поради това първата фраза на Десетте заповеди, първото слово на Божиите заповеди, се отнася за свободата: „Аз съм Господ Бог твой, който те изведох от Египетската земя от дома на робството“ (Изх. 20, 2; Втор. 5, 6) (ORIGENES, In Exodus homilia 8, 1: SC 321, 242 (PG 12, 350)).

Из „Катехизис на Католическата църква“

12 октомври 300 години от появяването на Света Богородица от Апаресида

През 1717 г. се разбрало, че губернаторът на Сао Пауло и Минаш Герайш дон Педро Алмейда и Португал щял да мине през селището Гуаратингета на път за Вила Рика. По този повод жителите на селцето решили да посрещнат и нагостят добре високия гост и свитата му и изпратили три мириди: Домингуш Гарсия, Филипе Педрозо и Жоао Алвеш да наловят риба. Те хвърляли мрежи в река Параиба, но уловът не вървял. На 12 октомври се помолили на Дева Мария да им помогне и единият от тях намерил в мрежата керамична фигура, висока само 36 см, но без глава. При следващото хвърляне на мрежите извадил главата и три мириди разбрали, че фигурата е на Дева Мария. След това уловът станал много богат.

Един от рибарите взел фигурата у дома си, направил й олтар, след време бил направен молитвен кът, където местните се събирили да молят броеницата и да пеят хвалебствени песни. Бързо се разчуло, че Света Богородица откликва на молитвите на вярващите и заприиждали хора и от други места.

На 5 май 1743 г. започва строителството на храм, който е завършен на 26 юли 1745 г., за почитане на Дева Мария като Света Богородица от Апаресида. Смята се, че автор на фигурата е един монах от Сао Пауло на име Агостино де Жезу, който я изработил през 1650 г., но не е ясно как е попаднала в реката.

На 8 септември 1904 г. е увенчана с корона от диаманти - дар от принцеса Изабела. На 16 юли 1930 г. папа Пий XI я обявява за Царица и покровител на Бразилия.

Базиликата на Дева Мария от Апаресида е официално национално светилище на Дева Мария и е най-важното култово място в Бразилия и се намира в град Апаресида в щата Сао Пауло. Това е най-големият християнски храм в Северна и Южна Америка и вторият в света след базиликата „Свети Петър“ във Ватикана.

кан. Тържествено е осветена от папа Йоан-Павел II през 1980 г. по време на първото му пастирско посещение в Бразилия, а по-късно е издигната до статут базилика през 1984 г.

В началото на четиридесетте години на миналия век мисионерите от конгрегацията на Пресветия Изкуплител (или редемтористи), притежатели на старата катедрала от XVIII век, където се помещава статуята на Дева Мария, установяват необходимостта от нова, по-голяма сграда за настаняване на нарастващия брой поклонници.

През 1945 г. е разработен проект от архитекта Бенедиго Калисто Нето, който прави храма във форма на гръцки кръст с кораби и размери 173 м дължина, 168 м ширина, 40 м височина и централен купол със 70 м височина и 78 м в диаметър. Проектът е одобрен от комисия и започват работите, които продължават повече от тридесет години. През 1954 г. е завършен нулевият цикъл, върху който през ноември 1955 г. започва изграждането на северния кораб, който е последван от камбанариета по прякор Бразилската кула в чест на президента Жуселину Кубичек де Оливейра, който дава своята подкрепа за строежа. Следва изграждането на централния купол и останалите кораби. Останалите размери са: застроена площ - 23 000 кв. м; покрита площ - 18 000 кв. м.

И-У



Молитва към Света Богородица от Апаресида с конкретна молба

Съкла майко,
Света Богородице
от Апаресида,
ти, която ни обичаш и ни
закриляш по всяко време,
ти - най-красивата
от майките,
теб обичам от все сърце.
Моля те, помогни ми отново
за... (казва се молбата).
Знам, че ще ми помогнеш и
че винаги ще си край мен
чак до смъртния ми час.
Амин.

Молитвата се казва три последователни дни. В изключителни случаи може да се каже в три последователни часа.



След „слънчевото чудо“ Богородица се сбогува с Фатима

На 13 октомври 1917 г., точно преди 100 години, над 50 хиляди души, предвождани от братчето и сестрата Франсишку и Жасинта Марто и братовчедка им Лусия Душ Сантуш, очакват появата на Богородица. Вместо това изведнъкът тъмни облаци закриват небето и започва проливен дъжд, който трае само една минута. Облаци изчезват, появява се слънцето и започва „слънчевото чудо“ - танцът на слънцето: то светва, угасва, завърта се няколко пъти наляво, след това обратно. То явление е било видяно на

разстояние до 40 км от мястото. Всички присъстващи наблюдават, учудват се и се молят. Явява се Богородица и казва: „Покайте се, обърнете се, молете се!“, и с вдигнати ръце се сбогува. Слънцето се успокоява и започва да свети както обикновено. Това е последното явяване на Богородица във Фатима.

През този месец и година в Русия започва т. нар. Велика октомврийска социалистическа революция, променила живота на хората в света.

Петър КОЧУМОВ



Почина най-известната лекарка в света - специалистка по проказа, монахиня проф. Рут Пфау

На 10 август 2017 г. на 87-годишна възраст почина в Караки, Пакистан, католическа монахиня проф. д-р Рут Пфау, известна като най-добра лекарка в света - специалистка по проказа. Траурната литургия е отслужил архиепископът на Караки Йозеф Кутс в катедралата „Свети Патрик“ в Караки в присъствието на президента на Пакистан Мамнун Хусайн, цялото правителство начело с премиера Шахид Хакан Абаси, хиляди граждани, много германци. Колата със саркофага, покрит със знамето на Пакистан, съпроводен от войници, е преминала по улиците на 13-милионния град до християнското гробище „Гора Кабаристон“. Надгробно слово е произнесъл премиерът Шахид Хакан със заключителните думи: „Страната се прекланя пред д-р Пфау за нейната безкористна и безподобна служба“. Пакистанските медии са съобщили, че погребение с подоб-

ни големи почести се извършва само за загинали за родната войници и за членове на правителството.

Рут Пфау е родена през 1929 г. в Лайпциг, Германия. Завършила медицина и през 1957 г. на 28-годишна възраст става монахиня в обществото на „Дъщери на Сърце Мариино“ и тръгва по света като лекарка.

От 1960 г. се установява в Караки, където лекува пациенти от цял свят и преподава в университета. От 1970 г. е удостоена със званието „почетен гражданин“ на Пакистан и обявена за постоянен национален секретар по медицина. Известната лекарка и депутат д-р Хина Перваиз е внесла в парламента на Пакистан предложение един университет в страната, един булевард и една обществена сграда да носят нейното име, а парламентът да обяви монахинята Рут Пфау за „Майка Тереза на Пакистан“.

Петър КОЧУМОВ

Католически събития

От стр. 3

законодателен съвет“. А кардинал Шонборн му отговорил: „И за Католическата църква“.

+ + + На общо събрание на съвета на патриарсите в Ориента, приели върховенството на папата, което се е провело в Ливан, се е отправил „Зов за помощ“ специално към папа Франциск, който е в състояние да се съзира великите сили във връзка с масовото емигриране на християните от Източна, кое представлява „човешка катастрофа“ и „осъкърбление за цялото човечество“. Членове на съвета са сирийско-католическият патриарх Мар Игнатус Йозеф III Юнан, мелкитският патриарх Юзеф I Абси и халдейският патриарх Луис Рафаел Сако. На събранието са присъствали и апостолическият нунций в Ливан архиепископ Габриеле Карча, както и некатолическите патриарси Юхана X - Антиохийска православна църква, Мар Игнатус Афрем II - Сирийска православна църква, и Арам I - Арменска апостолическа църква, които солидарно споделят сериозната загриженост на техните католически братя. Патриарсите напомнят, че много съвещания, семинари, срещи от всякакъв род се провеждат, но „ние сме само едно миролюбиво малко стадо“. Източните църкви в Близкия изток са цъфтeli по времето на апостолите, а днес тяхното съществуване е в „смъртна опасност“. Време е да се формулира „пророчески апел“: „Ние защитаваме и държим на нашата източна идентичност и на нашата мисия, но сме загрижени дълбоко за постоянно намаляващото стадо, за изчезването на нашите християнски общности, които масово напускат родните си домове и страни в Близкия изток“.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ